

LANG ZAL ZE LEVEN

komedie van Luc Kerkhofs

KORTE INHOUD:

Het is feest in psychiatrisch verzorgingstehuis “Den Beiaard”. Leonie, een van de patiënten, wordt eind van de week 100 jaar en dat zal gevierd worden. Omdat de burgemeester en nog enkele andere hoge pieten van de stad haar een feestelijk bezoek zullen brengen heeft de infrastructuur een likje verf nodig.

Mia en Cindy, beiden werknemers bij schilderwerken Bosmans, krijgen de opdracht om de schilderklus te klaren. Door een klein misverstand worden ze echter voor patiënten gezien. Er is geen ontkomen aan, ze zullen hoe dan ook een tijdje moeten doorbrengen tussen de andere patiënten... tot het misverstand aan het licht komt.

Maar de 100-jarige Leonie heeft nog een laatste wens. Mia en Cindy zullen er alles aan doen om de wens van Leonie in vervulling te laten gaan. Hoe gaan beide dames dat probleem oplossen...? U ontdekt het in LANG ZAL ZE LEVEN...!

PERSONAGES:

(6 dames en 4 heren)

CINDY (30)

-Schilder, werkt voor schilderwerken Bosmans, zit in een vechtscheiding met haar ex. Ze was bijna 10 jaar getrouwd en dan kiest haar echtgenoot plots voor een andere vrouw. Waarom...? Ze begrijpt het allemaal niet. Is al jaren zeer goed bevriend met haar collega Mia en het is zij die Cindy uit een diep dal heeft gesleurd. Die eeuwige vriendschap weet ze te waarderen. Haar enige probleem is dat nu niemand meer thuis op haar wacht. Ze vecht tegen de eenzaamheid en het “alleen zijn” begint meer en meer te knagen.

MIA (40)

-schilder, werkt voor schilderwerken Bosmans, is nog steeds “happy single” en bijzonder strijdvaardig. Is met haar “groot bakkes” al dikwijls tegen een muur gebotst en dat beseft ze zelf ook wel. Die onverschrokken onstuimigheid zit nu eenmaal in haar bloed, dus ruwe bolster met een blanke pit. Waarom is Mia dan steeds single gebleven? Daar kan ze zelf geen antwoord op geven. Maar ook voor haar is de intense vriendschap met Cindy heilig en als ze samen met haar collega een schilderklus moet klaren zoals hier dan maakt haar dat gelukkig. Het plezier zal zeker niet ontbreken.

BRUNO (30)

-verzorger, maakt z'n eerste werkdag, is verslaafd aan gokken op de pc, z'n karakter neigt naar arrogantie, de patiënten zijn voor hem bijzaak, als hij zich maar kan amuseren terwijl z'n uren lopen. Past daardoor helemaal niet in het plaatje hier. Durft bij de patiënten al eens dreigen met een schrikmiddel en dat maakt de patiënten bang.

Is daardoor zeker niet geliefd bij de patiënten, ook al omdat zij nog niet beseffen hoe ver deze nieuwe verzorger kan en durft gaan.

HILDE (40)

-verzorgster, heeft het karakter van een moederkloek en is soms overbezorgd om de patiënten. Is gelukkig gehuwd en heeft twee kinderen. Gaat nu voor een paar dagen met vakantie, maar zal zeker terug zijn om op het einde van de week het eeuwfeest van Leonie te vieren. Geeft haar job voor enkele dagen over aan Bruno en heeft er goede hoop op dat die zal slagen in z'n omgang met de patiënten.

LEONIE (100)

-patiënte, wordt op het eind van de week 100 jaar en dat zal gevierd worden, maar dat is tegen haar zin. Het is de directie die het feest organiseert, niet zozeer om Leonie te plezieren, maar om de naam van het verzorgingstehuis nog eens duidelijk in de schijnwerpers te plaatsen voor de buitenwereld.

-Leonie mankeert eigenlijk niks tegenover de andere patiënten. Toen enkele jaren geleden haar laatste kind is gestorven is ze mentaal ingestort, heeft ze hier enkele jaren verbleven, maar is sindsdien helemaal genezen. Van hogerhand heeft men toen echter beslist dat ze hier mag blijven tot haar einde. Een oude boom verplant men immers niet meer.

RENEEKE (35)

-patiënte, haar favoriete bezigheid is een toren bouwen met de blokkendoos, maar dat lukt niet altijd waardoor ze soms de blokjes pissig door de kamer gooit. Als er teveel chaos is zet ze haar koptelefoon op. Haar maatje hier is Medaar.

-Zij heeft ooit in de lagere school een leerling met een potlood een oog uitgestoken omdat die bij haar wou spieken. Zij is in feite geen agressief persoon, maar spieken mag niet volgens het schoolreglement en wet is wet.

-Beweert dat ze ooit ontvoerd is door aliens. Die hebben haar terug op de aarde gezet en zullen haar eerdaags weer komen oppikken. Zet zich met haar valies elke dag wel eens gereed bij de deur zodat ze klaar staat als de aliens komen.

-Lijdt aan PTSS of "Post Traumatisch Stress Syndroom". Sommige personen kunnen zoiets gruwelijks meemaken dat ze hierdoor getekend zijn voor het leven en dit niet meer kunnen loslaten. Dit kan zo ver gaan dat ze niet meer kunnen functioneren in de maatschappij. Dat is dan ook de reden waarom ze hier verblijft.

MEDAAR (40)

-patiënt, werkt op een laptop, draagt constant een debardeur (spencer). Heeft 6 diploma's en 2 doctoraten, is enorm slim, zelfs slimmer dan sommige dokters hier. Is beginnen studeren maar kon er niet mee stoppen, is letterlijk "gek geleerd". Kan ernstige gesprekken voeren, maar de CAM die in de kamer hangt maakt hem enorm wantrouwig, zal zich ook nooit vóór de CAM vertonen al moet hij zich sluipend voortbewegen.

-Lijdt aan OCS, "Obsessieve Compulsieve Stoornis, ook wel "dwangneurose" genoemd. Dit is een aandoening waarbij de patiënt door een ongewilde drang of gedachte een totaal onnutte handeling als het ware "moet" doen. Die handeling op zich is niet om iets efficiënter te maken, ze is totaal nutteloos. Als de patiënt deze handeling uitvoert is hij rustig, kan de patiënt deze handeling niet uitvoeren dan voelt hij zich enorm lastig.

-Wint altijd met de gezelschapspelletjes en maakt daardoor maar weinig vrienden. Enkel patiënt Reneeke ligt hem nauw aan het hart, hij wil zelfs met haar trouwen.

SOFIE (25)

-patiënte, daagt steevast op in pyjama met op haar hoofd een gehaakt mutsje, heeft steeds een speelgoedhondje aan de leiband en dat is zowaar haar enige vriend, samen met de sympathieke Leonie die zij "Moeke" noemt.

-Is de rustigheid zelf, telt steeds bepaalde voorwerpen zoals vloertegels en de strepen of bloemen op het behang. Als ze onder druk komt begint ze met haar lichaam te wiebelen en stopt ze verlegen een wijsvinger in haar mond.

-Durft niet in de ogen kijken van iemand met wie ze praat. Schaamt zich duidelijk voor iets wat in het verleden gebeurd is en heeft schrik dat haar omgeving dit zal kunnen aflezen in haar blik.

-Sofie loopt hier rond met haar speelgoedhondje van de ene vleugel naar de andere, maar ze doet geen vlieg kwaad.

ALAIN (65)

-patiënt, ex-stationschef, speelt constant met een houten speelgoedtreintje.

-In feite is hij een heel brave mens. Werd opgepakt voor doodslag. Wandelde met zijn hond over het zebrapad. Een cabriolet heeft toen zijn hond doodgereden, is via het open dak in de auto geklauterd en heeft de bestuurder gewurgd met z'n hondenriem. Ze hebben hem met vier agenten van het slachtoffer moeten sleuren, maar toen was de bestuurder al overleden. Heeft totaal geen wroeging, beseft zelfs niet dat hij iets verkeerd gedaan heeft, is toen veroordeeld naar een gesloten instelling wegens ontoerekeningsvatbaar.

-Hij heeft een probleem als hij onder stress komt, dan moet hij naar "het seinhuisje", dan gaat hij uren aan een stuk op de wc zitten.

-Alain doet ook regelmatig een afroep door z'n megafoon..., "Dames en heren, de NMBS heet u hartelijk welkom op de intercity Antwerpen – Luik..."

-Alain kan zich enorm ergeren als er iemand aan z'n treintje komt. Ziet in alles en iedereen een vijand en regelt het stapvoets verkeer hier in de ontspanningsruimte, met soms hyperkinetische trekjes.

THEO (45)

-patiënt, bijgenaamd "Theo trommel" omdat hij constant door de kamers trekt met z'n speelgoedtrommel wat soms heel vervelend is voor de andere patiënten.

-Lijdt aan hypochondrie, is er van overtuigd dat hij bepaalde aandoeningen heeft. Hypochonders kennen meestal wel veel van ziektes en weten welke symptomen horen bij een bepaalde ziekte.

-Durft z'n hemd al eens achterstevoren aantrekken, kousen vergeten, broek vergeten, etc...! Hij heeft voor elk probleem wel een oplossing al is dat meestal niet de juiste. Heeft z'n gelaatspijlen niet onder controle waardoor hij die soms aanspant en seconden later weer ontspant.

-Is hier de enige kunstenaar en dat kunnen we merken aan zijn schilderij "De grazende koe" dat hier goed zichtbaar tegen de muur hangt en bij sommigen heel wat vragen oproept.

DECOR:

Ontspanningsruimte in een psychiatrisch verzorgingstehuis.

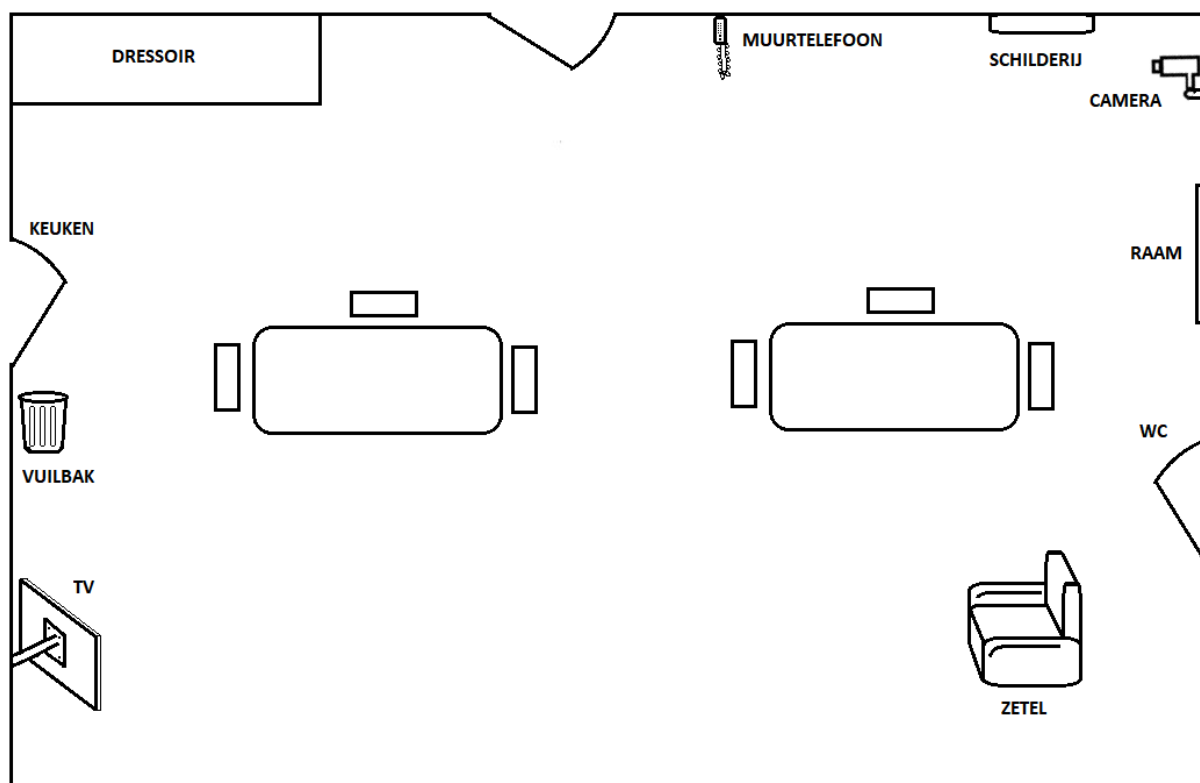
Links; een tv-toestel is tegen de muur bevestigd, deur naar de bijkeuken.

Fond; een dressoir, een deur die naar de gang leidt. Naast deze deur hangt een muurtelefoon.

Rechts: Een CAM is tegen de muur bevestigd en is gericht op de deur, een met tralies afgesloten raam dat uitzicht geeft op de parking, deur naar toilet.

Twee tafels met telkens drie stoelen staan verdeeld in de kamer. Een fauteuil staat gericht naar het tv-toestel.

Fond tegen de muurwand hangt een schilderij van een landschap met weidepalen en prikkeldraad maar zonder groen en zonder dieren.

PROLOOG

(maandag – late namiddag)

(Aangepaste zetstukken of voor gesloten doek. Cindy en Mia zijn gekleed in een witte overal die onder de verfplekken zit. Ze dragen beiden een verfpot met verfkwast)

- MIA: (kijkt op haar horloge) Onze eerste werkdag van de week zit er weeral bijna op.
- CINDY: Volgens mij hebben wij hier nog een paar dagen werk.
- MIA: En dat speciaal omdat er een van de patiënten aanstaande vrijdag 100 jaar wordt. Dat zal psychiatrische instelling Den Beiaard nogal wat geld kosten.
- CINDY: Als de burgemeester op bezoek komt met nog een paar ander hoge pieten dan springen ze in ene keer.
- MIA: Natuurlijk, dan komt hun kop nog eens in de gazet. (haar gsm rinkelt) Hallo met Mia...! - - - (met hand op hoorn tot Cindy) 't Is den Bosmans, onze baas. (door hoorn) Ja, we hebben hier nog heel de week werk. Maar ge moet niet te veel bellen want..., we hebben hier..., héél slechte verbinding...! (simuleert) ...piep..., kraak...! (haakt in) Voilà, daar zijn we ook weer vanaf voor deze week.
- CINDY: (ad publiek) Zouden dat allemaal patiënten zijn? Amaai, daar zitten er hier precies meer binnen dan buiten.
- MIA: Dat is de moderne tijd. De meesten mensen kunnen de stress van 't leven niet meer aan.
- CINDY: Maar wij wel, want wij lachen op tijd, hé Mia.
- MIA: Dat is normaal, wij zijn ook al jaren de beste collega's.
- CINDY: (verbetert) Nee, wij zijn vriendinnen geworden op die 10 jaar dat we al samenwerken. Ik weet alles van u en gij weet alles van mij. Kunt ge geloven dat ik blij ben dat het weekend weer voorbij is en dat ik weer terug kan gaan werken.
- MIA: Ik ook. Thuis zitten we toch maar alleen. Gij in uw kot en ik in dat van mij. Ik ga seffens weer tegen m'n goesting naar huis.
- CINDY: Ik ook. Wie wacht er thuis nog op ons?.
- MIA: Bij mij enkel mijn kat.
- CINDY: Bij mij niemand.
- MIA: Hebt ge nog iets gehoord van de Stanny?
- CINDY: Ge weet dat ik niet graag babbel over mijn ex.
- MIA: Hebt ge nog contact met hem?
- CINDY: Enkel via onze advocaten. Die vechtscheiding gaat mij veel geld kosten. En die eenzaamheid begint stilaan te knagen. Ik heb al schrik voor de lange winteravonden die er weer zitten aan te komen, dan zit ik al vanaf ik thuiskom met mijn vingers te draaien bij die stomme TV.
- MIA: Ik ook.
- CINDY: Kunnen wij geen hobby zoeken, zoals een fitness of zoiets?
- MIA: Wij hebben geen lijntje om daar tussen die mannequins te staan huppelen. Ik hoor ze al bezig, Amaai die heeft een dik gat...! En amaai die heeft nogal een tonneke hangen...!

CINDY: Gij zijt nog 10 jaar ouder dan ik, zoek u ne vent.
MIA: Ik moet gene vent hebben en ook geen vrouw. Ik wil niks. Ik wil enkel gelukkig zijn.
CINDY: Maar dat zijn we toch als we zoals hier allebei wat kunnen schilderen en tussendoor eens kunnen lachen.
MIA: (guitig) Weet ge dat ik soms ook goesting heb om eens zot te doen?
CINDY: Ge haalt me de woorden uit de mond.
MIA: Dan hebben we nu de kans, hier in deze psychiatrische instelling valt het toch niet op. Ze gaan niet eens het verschil merken.

(Cindy en Mia spelen elk een spastische tic en lachen om elkander)

CINDY: Stel dat wij hier ook zouden verblijven, niemand zou ons missen thuis.
MIA: Wij zouden ons hier direct thuis voelen...
CINDY: ...en daar zal nogal gelachen worden.
MIA: Weet gij waarom iemand op een maandagmorgen naast zijn fiets loopt?
CINDY: Nee.
MIA: Omdat 't weekend erop zit, haha...!
CINDY: (lacht) Gij zotte trien, waar blijft ge 't allemaal halen.
MIA: Kom, we gaan eerst drinken en dan gaan we eens kijken in vleugel C, daar zitten de zwaar gevallen, naar 't schijnt.

(Ze gaan door)

EERSTE BEDRIJF

(maandag – late namiddag)

(De TV speelt zacht. Leonie zit in haar fauteuil, ze slaapt en snurkt. Reneeke speelt met de blokkendoos. Medaar zit achter z'n laptop. Hij is constant gekleed in een debardeur (spencer) en draagt een zwarte bril. Als Alain met zijn houten speelgoedtreintje speelt zal hij steeds z'n stationpet op z'n kop zetten. Niemand van de patiënten draagt een horloge. Verzorgers Hilde en Bruno komen binnen. Ze dragen beiden witte zorgkleding)

HILDE: (in gesprek met Bruno) ...omdat het uwe eerste werkdag is in vleugel C zal ik u een korte rondleiding geven. Maar veel tijd heb ik niet want mijn werkdag zit er bijna op en ik wil naar huis. Ik heb vanaf morgen drie dagen verlof. We gaan met de kindjes een paar dagen genieten in de Ardennen.

BRUNO: Waarom hebt ge dan geen verlof genomen tot en met vrijdag?

HILDE: Vrijdag wil ik zeker terug zijn want dan wordt Leonie 100 jaar en dat feest wil ik in geen geval missen. (wijst aan) Daar in de zetel, dat is Leonie, maar ze slaapt. (zet de TV uit)

BRUNO: Wie komt er vrijdag allemaal naar de receptie?

HILDE: De burgemeester, journalisten van de gazet, de regionale TV-zender, ze hebben zelfs de plaatselijke fanfare uitgenodigd. Dus hier moet Den Beiaard goed uit de hoek komen, daar staat de directie op.

BRUNO: En wat veiligheidsvoorschriften betreft?

HILDE: Gij moet zorgen dat ge altijd de sleutel van de buitendeur op zak hebt. De patiënten mogen niet meer buiten naar het park sinds er vorige keer ene ontsnapt is. Zijn er nog vragen, Bruno?

BRUNO: En bij problemen...?

HILDE: Bij problemen kunt ge een collega bellen. Maar mevrouw Leemans, de hoofdverpleegster zo weinig mogelijk lastigvallen. Die is meestal goedgezind..., zolang men haar met rust laat. Er gaan vandaag nog twee nieuwe patiënten toekomen en die zullen ook worden ingelijfd hier in vleugel C. Direct intomen en laten zien dat GIJ hier de baas zijt hé of ze spelen met uw voeten. (kijkt op haar horloge) Normaal moesten die twee nieuwe patiënten al gearriveerd zijn. En voor de rest moet ge zelf maar vanalles verzinnen om de patiënten bezig te houden. Ze doen graag karaoke.

BRUNO: Ik heb tussendoor nog ander werk op het bureel hé.

HILDE: Als er telefoon is en op het bureel neemt niemand op dan schakelt die automatisch door naar de telefoon hier tegen de muur. Wat ge zeker niet moogt vergeten te geven is hun vieruurtje want dat is heel belangrijk voor hen. En zorg dat ze hun medicatie inpakken. Blijven bijstaan tot ze doorslikken hé...! We zullen eens kennismaken. (ad Reneeke) Dit is Reneeke. (minder luid) Ze lijdt aan PTSS of het "Post Traumatisch Stress Syndroom". Sommige personen kunnen zoiets gruwelijks meemaken dat ze hierdoor getekend zijn voor het leven en dit niet meer kunnen loslaten. Dit kan zo ver gaan dat ze niet meer kunnen

functioneren in de maatschappij. Dat is dan ook de reden waarom zij hier zit.

BRUNO: Wat heeft zij meegemaakt?

HILDE: Ze heeft ooit in de lagere school een leerling met een potlood een oog uitgestoken omdat die bij haar wou spieken. Reneeke is in feite geen agressief persoon, maar spieken mag niet volgens het schoolreglement en wet is wet bij haar. Ze beweert ook dat ze ooit ontvoerd is door aliens.

RENEEKE: De aliens hebben mij ontvoerd en daarna terug op de aarde gezet. Ze zullen mij opnieuw komen halen. Maar wanneer...? (haalt haar schouders op) Ik weet 't niet.

HILDE: (tot Bruno) Ja, daar kijkt ze nu vooral naar uit. Geef haar de blokkendoos en ge hebt er geen last mee. En dit is Medaar. Hij lijdt aan OCS, "Obsessieve Compulsieve Stoornis", ook wel "dwangneurose" genoemd. Iets MOET aangeraakt worden als hij binnenkomt.

BRUNO: Ja, dat ken ik. De meeste mensen met OCS kunnen nog functioneren in de maatschappij, al zijn er gevallen die zo complex zijn dat normaal functioneren niet mogelijk is.

HILDE: Zo is Medaar niet. Als hij deze handelingen kan uitvoeren is hij rustig, kan hij deze handelingen niet uitvoeren dan voelt hij zich enorm lastig. Medaar heeft 6 diploma's en 2 doctoraten, is enorm slim. Zelfs slimmer dan sommige dokters hier. Is beginnen studeren maar kon er niet mee stoppen, is letterlijk "zot geleerd". Medaar kan ernstige gesprekken voeren, al praat hij niet zoveel. Zijn laptop is zonder internet en het is koek en ei tussen hem en Reneeke.

BRUNO: (tot Medaar) Wat zijt ge aan 't maken op uwe laptop?

MEDAAR: Ik ontwerp een MAGLEV voor Alain.

BRUNO: Wat is dat voor iets?

MEDAAR: Dat is een zwevende trein die 600 km/h haalt. Dat systeem werkt met Neodymium, een magnetisch mineraal. Dan hebben wij geen last meer van Alain z'n lawaai.

HILDE: (vervolgt tot Bruno) Is héél slim, zoals ik al zei. En dit is Alain. Hij is een ex-treinconducteur, een heel brave mens, maar werd toch opgepakt voor doodslag.

BRUNO: Hoe kan dat...?

HILDE: Hij wandelde met zijn hond over het zebrapad. Een cabriolet heeft toen zijn hond doodgereden, is toen op de auto gesprongen, is via het open dak in de auto geklauterd en heeft de bestuurder gewurgd met z'n hondenriem. Ze hebben hem met vier agenten van het slachtoffer moeten sleuren, maar toen was de bestuurder al overleden. Heeft totaal geen wroeging, beseft zelfs niet dat hij iets verkeerd gedaan heeft, is toen veroordeeld naar een gesloten instelling wegens ontoerekeningsvatbaar omdat hij een gevaar voor de maatschappij bleek te zijn.

BRUNO: Gevaarlijke klant dus?

HILDE: Dat hangt van u af hoe gij ermee omgaat.

ALAIN: (afroep door megafoon) De reizigers met bestemming Oostende mogen zich naar spoor 2 begeven. Vertrek voorzien voor 16.34h, aankomst Oostende 18.12h. De NMBS dankt u voor het vertrouwen.

(Reneeke zet haar koptelefoon op)

ALAIN: (verwittigt Bruno) Niet aan mijn trein komen hé of ik licht de directie van de NMBS in...!

HILDE: (vervolgt tot Bruno) Ja, den Alain kan agressief uit de hoek komen als er iemand aan z'n treintje komt.

BRUNO: Ik zal hem wel temmen.

HILDE: Temmen...? We zitten hier niet in een dierentuin hé. Het blijven nog altijd "mensen" waarmee wij werken. Met een zachte hand bereikt men het meest.

(Sofie komt binnen. Zij draagt constant een pyjama, met een gehaakt mutsje op haar kop, heeft steeds een speelgoedhondje aan de leiband. Sofie begint te wiebelen en telt de knopen van de vest van Bruno en Hilde, en begint steeds opnieuw als ze gestoord wordt bij het tellen)

HILDE: Dat is Sofie. Zij wil enkel maar tellen en nog eens tellen, alles en nog wat. Ze leurt heel de dag met haar hond Celleke, maar ze durft niemand in de ogen kijken.

BRUNO: Waarom niet?

HILDE: Zij schaamt zich zo diep voor iets wat in het verleden gebeurd is en heeft schrik dat de mensen dit zullen kunnen aflezen in haar ogen.

BRUNO: En wát is er gebeurd...?

HILDE: Wij weten het niet en zij wil er niet over spreken. Sofie loopt hier rond van de ene vleugel naar de andere vleugel, maar ze doet geen vlieg kwaad met haar speelgoedhond. Ze kan niet eens haar eigen nestels binden. Maar tellen kan ze als de beste.

BRUNO: ...ja, en wiebelen precies ook.

SOFIE: (wiebelend tot Bruno) Mijn hondje heet "Celleke". Wilt ge hem eens aaien?

BRUNO: Bijt hij niet?

SOFIE: Alleen stoute mensen.

(Als Bruno het hondje streelt laat Sofie haar hondje Bruno bijten)

BRUNO: Ik dacht dat uw Celleke mij niet ging bijten...?

SOFIE: Dan zult gij ne stoute mens zijn. (gaat tot bij Leonie) Ik ga Moeke wakker maken.

HILDE: Nee Sofie, Moeke nu niet wakker maken, Moeke slaapt. (tot Bruno) Ze noemt Leonie altijd "Moeke".

SOFIE: (gaat tot bij de deur) Dada...! (steekt haar wijsvinger in haar mond en gaat er vandoor)

HILDE: En dit is Leonie.

BRUNO: Dus dit is de patiënt die vrijdag 100 jaar wordt?

HILDE: Ja. Zij mankeert eigenlijk niks tegenover de andere patiënten. Toen haar laatste kind is gestorven is ze mentaal ingestort, heeft ze hier enkele jaren verbleven, maar is nu helemaal genezen. De beheerraad heeft beslist dat ze hier mag blijven tot haar einde. Leonie is de enige normale hier, de rest is...

BRUNO: (vervolgt) ...kierewiet.

HILDE: Dat woord mogen wij als verzorgers al zeker nooit gebruiken.
 BRUNO: Sorry Hilde.
 HILDE: En als Leonie moe wordt..., haar rolstoel staat in de berging hé.

(Theo komt binnen al slaand op z'n speelgoedtrommel. Leonie wordt hierdoor wakker)

ALAIN: (komt onder stress door het lawaai en zegt meteen waar iedereen moet gaan staan) Gij moet daar gaan staan, gij hier, en gij daar...

HILDE: (tot Bruno) Dat is Theo Trommel. Theo heeft problemen met zich aan te kleden. Kijk, hij heeft nu weer z'n T-shirt achterstevoren aan. Hij trekt dagelijks door de kamers met zijn trommel...

BRUNO: (vervolgt) ...wat natuurlijk héél vervelend is voor de andere patiënten.

HILDE: Hij is hier wel de enige kunstenaar. (ad schilderij tegen de muur) Dit is zijn schilderij "De grazende koe".

BRUNO: Waarom heet dat schilderij "De grazende koe"...? Ik zie helemaal geen koe.

THEO: Van kunst kent gij precies ook niks...!

HILDE: Theo Lijdt aan hypochondrie, heeft schrik om een bepaalde ziekte te krijgen of is er van overtuigd dat hij bepaalde ziekte heeft.

BRUNO: (wil z'n hand schudden) Dag Theo.

THEO: (wil Bruno geen hand geven) Nee, gij hebt een bruin vlekje op uw hand, dat is mogelijk psoriasis.

HILDE: Geef Bruno toch maar voor één keer een hand.

THEO: Nee nee...!

LEONIE: (tot Hilde, ad Bruno) Nieuw volk op het erf...?

HILDE: Ja Leonie, dit is Bruno. Hij maakt vandaag z'n eerste werkdag in Den Beiaard.

LEONIE: Ik hoop dat hij beseft waar hij aan begint.

BRUNO: Ge moogt gerust zijn, Leonie.

HILDE: (vervolgt tot Bruno) En voor de rest lukt dat hier best.

BRUNO: Ja, met hopelijk niet te veel onaangename verrassingen.

HILDE: Die zullen er wel komen.

BRUNO: Hoe...?

HILDE: Wacht maar tot de kerkklokken van hier rechtover het uur beginnen te slaan.

BRUNO: Waarom...?

HILDE: (met binnenpretjes) Verrassing...!

(De muurtelefoon rinkelt. Bruno neemt op)

BRUNO: (door hoorn) Hallo met Bruno. - - - Okee mevrouw, ik kom direct bij u langs. (haakt in, dan tot Hilde) Het was mevrouw Leemans. Ik moet nog eens langsgaan om mijn arbeidscontract te ondertekenen.

HILDE: Ik moet ook doorgaan. Het is al voorbij 16.30h en ik moet onze valiezen nog gaan maken voor morgenvroeg.

BRUNO: Het is toch niet de bedoeling dat ik hier altijd aanwezig ben?

HILDE: Natuurlijk niet, maar maak een paar keer per dag uwe ronde eens hé. (minder luid) En als er hier iets scheef zit dan zal Reneeke het u wel

komen vertellen. Zij is de gazet van vleugel C. Maar vergeet vooral niet “vriendschap geven is vriendschap krijgen”.

BRUNO: Okee, maar het blijven nog steeds patiënten waarvoor ge moet oppassen, anders zaten ze hier niet. Nog een goei vakantie dan, hé Hilde, en tot vrijdag. (gaat er vandoor)

HILDE: Leonie, ik heb hier nog een zakje met zuur beertjes en ik word er toch alleen maar dik van. Ze zijn voor u, alstublieft. Sluukes en tot vrijdag hé.

LEONIE: Ja, en nog een goei vakantie met de kindjes.

HILDE: Merci. (gaat er vandoor)

(Er is bij de patiënten duidelijk wantrouwen jegens Bruno)

ALAIN: Die nieuwe verzorger Bruno staat mij niks aan...!

MEDAAR: Mij ook niet.

THEO: En mij helemaal niet. En gij Reneeke...?

RENEEKE: (met koptelefoon op) Wat zegt ge, ik hoor niks?

ALAIN: Zet dan eerst uwe koptelefoon af. (dan luid) Die Bruno staat ons niks aan.

RENEEKE: Mij ook niet.

LEONIE: Ge moet die jongen een kans geven. Hoe kunt ge nu oordelen over een mens die ge nog maar twee minuten gezien hebt?

(De muurtelefoon rinkelt. Alain wil opnemen)

RENEEKE: (berispt Alain) Wij mogen de telefoon niet opnemen. Dat staat in de huisregels. Ik zal iemand van de verpleging gaan roepen.

ALAIN: Nee nee, laat maar. Ik neem wèl op. (door hoorn) Hallo, met instelling Den Beiaard. - - - Okee mevrouw, ik zal het zo doorgeven. (haakt in) Ze zeggen dat de twee patiënten niet vandaag komen, maar volgende week pas. (tot Reneeke) Gij NIET doorvertellen aan die Bruno hé...!

(Mia en Cindy komen nieuwsgierig binnen. Verwondering bij de patiënten)

MIA: (monstert het interieur) Dus dat is hier vleugel C.

CINDY: Hier zitten zo weinig patiënten.

MIA: Daar zullen er hier nog wel een aantal rondlopen op de gang.

ALAIN: Wie zijt gij...?

RENEEKE: Wat komt ge hier doen...?

CINDY: Ik ben Cindy en dat is Mia.

MIA: Wij komen schilderen.

ALAIN: Theo Trommel schildert ook. (wijst het schilderij tegen de muur aan)

MIA: En wie is Theo Trommel...?

THEO: Dat ben ik. (slaat op z'n trommel)

MIA: Jammaar, Theo is een kunstschilder en wij zijn kladschilders..., (bulderende lach) ...bwoehaha...!

CINDY: (krijst plots op hoge toon) Sorry, het moest er even uit.

ALAIN: (tot Leonie) Precies dat die twee vrouwen iets mankeren...!

MIA: Just. Wij zijn allebei zo zot als een achterdeur.

CINDY: Is hier nog plaats voor ons?

ALAIN: Dan moet ge u eerst melden aan het hoofdbureau.
 THEO: (slaat enthousiast op z'n trommel) Ik denk dat ik reuma in m'n vingers heb wegens teveel trommelen. Kijk eens naar m'n handen.
 CINDY: Wij zijn geen dokters, wij zijn schilders.
 THEO: Ik wil u helpen met schilderen.
 MIA: Dat hoeft niet, Theo. Wij trekken onze plan wel.
 CINDY: (tot Theo) Ik denk dat gij uw T-shirt achterstevoren draagt.
 THEO: Ik kan mij ook omdraaien, maar zo slim zijt gij niet hé. (gaat er trommelend vandoor)
 MEDAAR: (tot Mia en Cindy) Leonie wordt vrijdag 100 jaar. Dat is veel hé.
 CINDY: Ja, dat is héél veel.
 MIA: Proficiat hé Leonie.
 LEONIE: Wacht maar tot vrijdag met de felicitaties.
 CINDY: Voor 100 jaar ziet gij er nog goed uit.
 LEONIE: Ja, het kraakt en piept overal wel, maar ik kan m'n plan nog goed trekken.
 MIA: Waarom zit gij hier? Gij zijt toch geen psychiatrische patiënt gelijk de rest hier...?
 LEONIE: Nu niet meer, maar ik heb wel iets gemankeerd een paar jaar geleden.
 CINDY: Waarom zit gij dan nu hier nog?
 LEONIE: Een oude boom verplant men niet meer want dan sterft die.
 CINDY: Ja, dat is zo.
 RENEEKE: (eist plots de aandacht) Ik ben ontvoerd door de aliens. Ze hebben mij terug op de aarde gezet en ze zullen mij eerdaags opnieuw komen halen. Daar kijk ik nu vooral naar uit. (toont haar tekeningen) Dat zijn de aliens die ik regelmatig ontmoet.
 MIA: Dan gaat ET hier binnenkort nog landen ook. (imiteert ET) Home...! Home...!
 CINDY: Kent iemand de voornaam van ET...? Jodela..., dat komt van... (jodelt) ...jodela-ietie...!
 ALAIN: (plots afroep door megafoon) Dames en heren, de NMBS heet u hartelijk welkom op de intercity Antwerpen – Luik. Deze trein zal stoppen te Lier, Mol en Hasselt en heeft als eindbestemming Luik om 18.37h. Vertrek op spoor 19A. We wensen u een goede reis.
 CINDY: Was me dat verschieten zeg...!
 ALAIN: Rijdt ge eens graag mee met mijn trein? Dan moet ge wel allebei eerst een kaartje kopen.

(De toren van houten blokken van Reneeke stuikt plots in elkaar)

RENEEKE: (kwaad) Hopla, ik heb 't weeral zitten...! (kiepert de blokken pisnijdig door de kamer)
 ALAIN: Ik moet hier weg hé...! (tot Cindy en Mia) Niet aan mijne trein komen hé.
 RENEEKE: Nee zot, zij kunnen er niet eens mee rijden.

(Alain af naar het toilet. Reneeke gaat ondertussen op zoek naar haar blokjes)

LEONIE: Alain heeft een probleem, als hij onder stress komt dan moet hij naar "het seinhuisje".

CINDY: Het seinhuisje...? Waar is dat...?
 LEONIE: Dan gaat hij uren op de wc zitten om te bekomen.
 MIA: (tot Medaar) En jij zijt de specialist aan de laptop, neem ik aan?
 LEONIE: Dat is Medaar. Hij is de slimste van den hoop hier.
 CINDY: (tot Medaar, ad scherm) Wat tekent gij nu op uwe laptop?
 MEDAAR: Een data-linklaag. Op deze laag vindt men de protocol multiplexing, de mediumtoegang en de fysieke addressing plaatstransmissie.
 MIA: Och Medaar, dat gaat boven ons petje.
 MEDAAR: Toch is het allemaal heel simpel.
 CINDY: Wij zijn al blij dat we met onze smartphone kunnen werken.
 LEONIE: Medaar is zo slim als een professor.
 MIA: Waarom zit hij hier dan?
 MEDAAR: (klampt Cindy en Mia vast) Denkt ge dat ik gek ben...?
 MIA: Nee.
 MEDAAR: Waarom zit ik hier dan...?
 CINDY: Daar kunnen wij niet op antwoorden, Medaar. Dat moet ge eens aan de verpleging vragen.
 MIA: (tot Leonie) En hoe voelt 't als ge 100 jaar wordt? Ge gaat in de bloemekes gezet worden, hé Leonie.
 LEONIE: Och voor mij hoeft het niet. Dat is allemaal dikke komedie. (staart door het raam) 't Is momenteel een zalig St Michielszomertje. Stel u voor, nu ergens op een terras gaan zitten met een goeie trappist voor uwe neus, dat zou toch 't einde zijn.
 CINDY: Gij weet toch wel wat lekker is.
 LEONIE: Ja, maar 't is al héél lang geleden dat ik nog eens trappist geproefd heb.

(Sofie komt langs met haar speelgoedhondje, begint wiebelend de vloertegels te tellen)

LEONIE: Dat is Sofie met haar hondje. Ze telt altijd maar.
 SOFIE: (ad Leonie) En dat is Moeke.
 LEONIE: (geflatteerd) Ze noemt mij altijd "Moeke". (als Sofie naar toilet wil) Dat is bezet, Sofie. Alain zit op de pot.
 SOFIE: Jamaar Moeke, ik moet dringend pipi doen.
 LEONIE: Dan gaat ge maar op de gang.
 SOFIE: Nee, ik zal wel wachten. (wiebelt met wijsvinger in de mond)

(Bruno komt binnen. Z'n oog valt direct op Cindy en Mia)

BRUNO: Ah ge zijt er al. Ik ben verzorger Bruno. Jullie zijn de nieuwe patiënten, neem ik aan?
 MIA: (doet een stapje vooruit en salueert) Ja, aanwezig...!

(Mia en Cindy doen een spastische tic, lachen en spelen het spel mee)

BRUNO: Hoe is de naam?
 CINDY: Cindy Poortvliet.
 BRUNO: (tot Mia) En gij?

MIA: Mia Vlietpoort, bwoehaha...! En hoe heet jij...? Meneer Moesbol, bwoehaha...?

BRUNO: Ik ben verzorger Bruno en ik kan u nu al garanderen dat ge niet zult blijven lachen. Ik zal u wel temmen...!

MIA: Ik had vroeger een cavia die ook "Bruno" noemde, maar ik heb die in de frietketel verdronken bij 180°...!

CINDY: (even ernstig) Nee Bruno, dat was maar om te lachen.

MIA: Wij zijn hier enkel om te schilderen.

BRUNO: (met grijns) Schilderen...? Ja ja, dat zal wel.

CINDY: Ge ziet dat toch aan onze vuile overal...!

BRUNO: Elke patiënt hier kleedt zich wel eens om in van die rare kleren. Dus nu moogt ge allebei andere kleren gaan aantrekken.

CINDY: Die hebben wij niet.

BRUNO: Dan zal ik die eens gaan halen. (wil af, maar wordt aangeklampt door Sofie)

SOFIE: Ik moet dringend naar toilet gaan.

RENEEKE: Dat gaat niet, Sofie. Alain zit daar al op. Geloof je mij niet...? (bonkt op deur toilet en roept) Alain, hoelang zit jij daar nog...?

ALAIN: (OFF) Tot de onderhoudswerken op spoor 6 gedaan zijn...!

BRUNO: (tot Sofie) Dan plast ge maar in uw broek...!

(Sofie begint nu nerveus heen en weer te wiebelen)

MIA: (tikt Cindy aan) Kom, we zijn hier weg.

BRUNO: Niks van...! Ge blijft hier allebei...! (gaat er vandoor)

CINDY: (ernstig tot Mia) Die meent dat hé. Hoe geraken wij hier weg...?

LEONIE: Niet. Want de buitendeur is op slot.

CINDY: Naar wie kunnen wij bellen?

MIA: Bel naar uwe ex.

CINDY: Naar de Stanny...? Nooit van m'n leven...!

MIA: Cindy, ge belt nu naar de Stanny en ge zegt hem dat wij hier niet meer naar buiten mogen.

CINDY: Ge hebt sjans dat jij de oudste van ons twee zijt. (belt met smartphone) Hallo Stanny, 't is met Cindy hier. Kunt jij Mia en mij komen halen in psychiatrische instelling Den Beiaard...? Door een misverstand zitten wij hier vast. - - - Hoe...? (tot Mia) Weet ge wat die zegt? Daar zit jij op uw plaats, zegt die en die haakt in.

MIA: Misschien heeft Stanny gelijk en zitten wij hier wel op ons plaats, bwoehaha...!

CINDY: Nee Mia, efkes serieus nu. Gij gaat NU bellen naar onze baas om dat probleem hier op te lossen, vooruit...!

(Als Mia haar smartphone bovenhaalt komt Bruno binnen met twee grijze tunieken)

BRUNO: (tot Mia en Cindy) Hier aantrekken...! Maar eerst allebei uw telefoon afgeven...! En ook uw horloge...!

CINDY: Hoe weten wij dan hoe laat het is?

- BRUNO: Ge kunt door het raam kijken naar de grote klok op de kerktoren. Hier hebt ge niks omdat ge hier niks nodig hebt, enkel eten en dat krijgt ge in de refter.
- RENEEKE: Is dat eten? Zoiets geven ze nog niet aan de varkens.
- BRUNO: Als het u niet aanstaat moet ge niet eten. (tot allen) Ge moest blij zijn dat er instellingen zoals deze nog bestaan. Weet ge wel wat patiënten als u kosten aan de Belgische staat...? In de Tweede Wereldoorlog liet Hitler uw soort allemaal doodschieten...! Dus wees maar blij met wat ge hier krijgt...!
- MIA: Gij lijkt mij een dikke onnozelaar...!
- BRUNO: Ofwel houdt ge u kalm, ofwel gaat ge naar de "afzonderingsruimte" en we kunnen u daar ook een dwangbuis aantrekken als het nodig is...!
- CINDY: Wij zijn hier enkel maar schilders. Mia en ik mankeren niks
- BRUNO: Het zit hier vol met mensen die niks mankeren.
- MIA: Wat is hier het criterium om een patiënt op te nemen?
- BRUNO: Stel, ik vul een badkuip met water. Gij krijgt een soeplepel, een kopje en een emmer. Dan vraag ik u om die badkuip leeg te maken. Hoe gaat ge dat doen...?
- CINDY: Een normaal persoon als wij zou de emmer gebruiken omdat die groter is dan de rest.
- BRUNO: Nee, een normaal persoon zou de stop uit de badkuip trekken...! Wilt ge hier een één- of een tweepersoonskamer...?
- SOFIE: (plast in haar pyjama. Er verschijnt duidelijk een natte plek aan haar kruis) Ik heb in mijne pyjama geplast. (wiebelt en steekt haar vinger in haar mond)
- BRUNO: Ook dat nog...! (zuchtend) Och trek uw plan...! (gaat er vandoor)
- SOFIE: Wat moet ik nu doen...?
- MIA: Ge gaat naar den Bruno z'n bureau en ge plast hem eens ferm tegen z'n benen...!
- SOFIE: (lachend) Ja, dat ga ik doen. Kom Celleke. (gaat er vandoor)
- CINDY: (tot Mia) Hier zitten wij dan hé...!
- MIA: Wat maakt nu één nachtje hier blijven? En dan hebben we dat ook eens meegemaakt, hé Cindy. Ge zegt zelf dat er thuis niemand op u wacht. Maar morgen moet ik toch efkes naar huis om mijn kat eten te geven.
- MEDAAR: (tot Cindy en Mia) Welkom in Den Beiaard.
- RENEEKE: (als Cindy plaatsneemt in de fauteuil) Nee, ge moogt niet in de fauteuil gaan zitten, die is enkel voor Leonie bestemd...!
- MIA: Ik moet ook naar 't toilet. (roept bij de wc-deur) Komt gij nog van die wc, Alain...?
- ALAIN: (OFF) Ik kan niet.
- MIA: Waarom niet?
- ALAIN: (OFF) Mijn trein is nog niet vertrokken.
- CINDY: Mannekes, Mia kan goed moppen tappen.
- RENEEKE: Kom, laat horen dan. Maar het moet een goei zijn hé.
- MIA: Er waren eens twee kippen. Een kip zegt, ik leg eieren van 20 cent. De andere kip zegt, en ik leg eieren van 30 cent. Zegt die eerste kip, voor 10 cent laat ik mijn gat niet openscheuren, bwoehaha...!

(Maar Reneeke en Medaar kunnen er niet mee lachen)

MIA: Wat is 't..., het lachen verleerd misschien...?
 MEDAAR: Ze houden ons in de gaten...!
 CINDY: Wie...? Waar...?
 MIA: (als Medaar naar de camera wijst) Oei, hier hangt een camera...!
 LEONIE: Die beelden worden niet bekeken, maar Medaar heeft er schrik van.
 MEDAAR: Al wat die camera filmt wordt opgeslagen in hoge resolutie.
 LEONIE: (haalt haar snoepzakje boven) Wie wil er een zuur beertje?
 RENEEKE: Ikke.
 MEDAAR: Ik ook.
 LEONIE: (stopt een snoepje in haar mond) Als ge kunt raden hoeveel zuur beertjes ik nu in mijn hand heb dan krijgt ge ze alle vijf...!
 RENEEKE: Euh..., drie...!
 MEDAAR: Kansberekening, als de som van de meetkundige rij met q is $\frac{3}{5}$ en u_1 is $\frac{1}{4}$ dan is het resultaat 1 min $\frac{3}{4}$ maal de vierkantswortel van 3 , min eentje in uwe mond, dus afgerond is dat 5 ...!
 MIA: Dat zijn geen prullen met die Medaar.
 CINDY: Ja, dat is precies een helderziende.
 RENEEKE: Medaar is héél slim en hij is ook mijn vriendje.
 MIA: Amaai.
 RENEEKE: (als Leonie met de zure beertjes trakteert, bonkt ondertussen op de wc-deur) Kom Alain, Leonie deelt snoepjes uit...!

 (Alain stuift van het toilet met de broek nog op z'n knieën)

 ALAIN: Ooooh, nu heb ik 't vlaggen...!
 LEONIE: Waarom...?
 ALAIN: (met blik naar de wc) Nu is mijn trein vertrokken zonder mij...!

TWEEDE BEDRIJF

(dinsdag – ‘s morgens)

(Leonie zit in haar fauteuil. Cindy en Mia komen binnen. Ze dragen beiden dezelfde grauwe grijs gekleurde tuniek)

- LEONIE: Ge ziet er goed uit. Precies twee gevangenen. Waarom trekt ge uw eigen kleren niet aan?
- CINDY: Die liggen nog in ons camionette op de parking.
- MIA: We hebben toch goed geslapen.
- CINDY: Ja, maar ik ben deze nacht toch een paar keer wakker geworden van geroep op de gang.
- LEONIE: Dat is Alain die slaapwandelt.
- MIA: Hebt gij al nieuwe kleren voor uwe verjaardag van vrijdag?
- LEONIE: Nee. Ik kan hier niet efkes de C&A passeren hé.
- CINDY: Ge wordt vrijdag 100 jaar, dat is toch iets speciaals.
- LEONIE: Het is de directie die het feest organiseert, niet zozeer om mij te plezieren, maar om het verzorgingstehuis nog eens duidelijk in de schijnwerpers te zetten voor de buitenwereld. Och voor mij hoeft het allemaal niet meer. Het is goed geweest. 100 jaar worden is mooi, maar ge zijt ondertussen wel al uw vrienden kwijt.
- MIA: Als ge nog een laatste wens zou mogen doen wat zou die dan zijn?
- LEONIE: Ergens op een terras een goeie trappist gaan drinken want hier krijgen we toch geen alcohol. Maar geen gewoon terras hé, een terras aan de lichtjes van de Schelde.
- CINDY: Waarom aan de Schelde?
- LEONIE: Omdat ik daar mijn man de eerste keer heb ontmoet. Onze Juul is al meer dan 40 jaar dood. Het was een heel brave mens. Hij was tweede stuurman bij de lange omvaart. Meestal was hij drie maanden van huis en dan kreeg hij een maand congé, om daarna weer terug te vertrekken. Ik ging hem altijd afhalen aan de Schelde als hij terug naar huis kwam. Dat waren de schoonste momenten van ons leven.
- CINDY: En kinderen waren er niet dan?
- LEONIE: Jawel. Wij hadden twee kinderen, maar die zijn reeds overleden. Onze Youri was homo en is verongelukt en ons Julia kon geen kinderen krijgen. Er zijn dus ook geen kleinkinderen. Toen ons Julia op 66 jaar is gestorven aan een smerige ziekte heb ik daar fel van afgezien. Het is erg voor een moeder dat die haar kinderen overleeft. Normaal moet het andersom zijn. Ik kon niet meer eten, niet meer praten, zelfs niet meer normaal nadenken en zo ben ik hier beland, 12 jaar geleden.
- CINDY: Een trappist op een terras bij de lichtjes van de Schelde..., (met blik naar Mia) ...dat moet toch te doen zijn.
- MIA: Daar zullen wij eens voor zorgen.
- LEONIE: Dat kan nooit. Hier ontsnappen is onmogelijk. Ge geraakt hier nooit buiten want alle deuren zijn op slot.
- MIA: Dan kent gij ons nog niet goed precies.
- LEONIE: Als dat zou lukken dan zou ik u allebei eeuwig dankbaar zijn. En hoe is bij u de gezinssituatie?

- MIA: Ik ben nog alleen, buiten mijn kat dan.
- CINDY: Ik ben nu ook alleen. Mijne vent is er vandoor gegaan met een andere vrouw. We waren bijna 10 jaar getrouwd en dan begint die naast de pot te pissen. Waarom doet een vent zoiets...?
- LEONIE: Dat is toch een teken dat hij niet content was met u.
- CINDY: Wij hebben inderdaad dikwijls ruzie gemaakt en altijd ging het over kinderen. Hij wou er geen en ik wou er wèl. Ja, dan zijt ge snel uitgepraat hé.
- LEONIE: (tot Mia) En waarom zijt gij alleen gebleven?
- MIA: Ik ben ooit eens bedrogen door een gast waar ik twee jaar mee liep en vanaf toen heb ik de bareel dicht gedaan. Van de een depressie in de andere. Zoiets wil ik geen twee keer meemaken.
- CINDY: (als Leonie sukkelend door de kamer stapt) Hebt gij geen rollater nodig?
- LEONIE: Nee, het lukt me nog wel. Het duurt wel wat langer, maar ik heb tijd hé.
- CINDY: Wat moeten wij hier heel de dag doen? Met onze vingers draaien...?
- MIA: We zullen blijven, ons uren lopen toch door.
- CINDY: Maar wat als onze baas dit te horen krijgt...?
- MIA: (tot Leonie) Werkt die telefoon aan de muur nog?
- LEONIE: Ge kunt ermee van buiten naar binnen bellen, maar niet andersom want dat werkt met een code en die kennen we niet.
- MIA: Krijgen de patiënten soms ook bezoek?
- LEONIE: Alain heeft nog een vrouw die sporadisch op bezoek komt, maar achteraf is er met Alain geen huis te houden. Medaar z'n ouders zijn overleden, de zus van Reneeke komt nog regelmatig op bezoek en de moeder van Sofie komt nooit op bezoek.
- CINDY: Waarom niet?
- LEONIE: Ik weet 't niet, maar Sofie mist haar mama wel. En Theo heeft twee kinderen die hier niet veraf wonen maar die komen ook niet op bezoek. Hier op de kamer mag geen bezoek komen. Het bezoek is enkel in de grote refter.
- MIA: En waarvoor dient die camera?
- LEONIE: Zogezegd om alles in de gaten te houden, maar die beelden worden niet bekeken. Ik denk zelfs dat hij kapot is, maar Medaar heeft daar een heilige schrik van. Die zal nooit vóór de camera lopen.
- (Theo komt binnen met z'n trommel. Hij draagt geen kousen en z'n broek is te kort)
- LEONIE: Kijk, den Theo is z'n kousen weer vergeten aan te trekken.
- CINDY: Theo, ge hebt geen kousen aan.
- THEO: Ja, ik weet 't. Ik zie niet meer zo best. Ik denk dat ik blind ga worden.
- MIA: Van wie is het moderne schilderij dat daar tegen de muur hangt?
- THEO: Van mij. Heb ik gemaakt. Schoon hé. De schilderij heet "De grazende koe". Wat vindt ge ervan?
- CINDY: Waarom heet die "De grazende koe"...? Er staat niet eens een koe op...!
- THEO: De koe is weg.
- CINDY: Waarom...?

THEO: Het gras is weg... ! Die koe blijft daar niet staan als er geen gras is. Dus die koe is ook weg...! Dat is èchte kunst.

MIA: En waar is de koe naartoe...?

THEO: Die is ergens anders grazen waar wèl gras is.

MIA: Maar gij zijt verdorie een èchte kunstenaar.

THEO: Ja, dat weet ik. En een trommelaar ben ik ook al. (trommelt)

(Bruno komt binnen met een dossier)

BRUNO: (tot Cindy en Mia) En is de eerste overnachting meegevallen?

CINDY: Luister, we zijn nu uw spelleke beu en willen er vandoor gaan.

BRUNO: Dat zal niet gaan...!

MIA: Maar ons camionette staat daar op de parking. Ge kunt ze van hier door het raam zien staan.

BRUNO: Ge kunt zeggen wat ge wilt. Ge moest eens weten wat de patiënten allemaal verzinnen om hier buiten te geraken. En sommige verzorgers lopen daar in, maar den Bruno niet. Van welke instelling komt ge?

CINDY: Van instelling Bosmans.

BRUNO: Die ken ik niet. Hebben ze u daar geen persoonlijke dossiers meegegeven?

MIA: Jawel, maar die hebben we onderweg in 't kanaal gesmeten.

BRUNO: Hoe zijt ge dan hier geraakt?

MIA: Met de helikopter.

CINDY: (laat plots een hoge krijs) Sorry, het moest er even uit.

MIA: (doet een spastische tic) En bij mij moest 't er even in...!

BRUNO: Zeg nu nog maar dat ge niks mankeert.

CINDY: Wij doen dat om te lachen.

BRUNO: Dat zeggen alle patiënten hier. En ga nu allebei maar efkes op de gang met Leonie want ik ga bij Theo een verplicht onderzoek doen.

LEONIE: Kan ik mijn morgend-medicatie krijgen?

BRUNO: Die zal ik seffens wel brengen. (tot Mia en Cindy) En niet buiten vleugel C komen hé, of daar zit een dikke vlieg aan de lamp...!

MIA: Ziet gij een vlieg aan de lamp, Cindy?

CINDY: Nee, maar wel een vettige drol met een dikke nek en met een wit kostuum aan.

(Cindy, Mia en Leonie af)

BRUNO: Kom Theo, zet u efkes aan tafel, we gaan de Rorschachtest of de inktvlekkentest doen. Gij moet naar een inktvlek kijken en vertellen wat ge ziet. (plooit een formulier open)

THEO: (met gezichtspieren die flinke trekken vertonen) Oei, ik krijg al zenuwen...!

BRUNO: Kunt ge uw gezichtspieren niet efkes ontspannen? Dat is heel vervelend als gij steeds gekke bekken trekt.

THEO: Daar ben ik mee geboren. Daar hebben ze mij in 't school altijd mee uitgelachen. Gaat gij mij ook uitlachen...?

BRUNO: Nee. Ik wil alleen dat we voortdoen want ik heb weinig tijd. (duwt een formulier onder de neus van Theo) Wat ziet ge...?

THEO: Een neushoorn.

BRUNO: (maakt notities) Wat bracht u op het idee om daar een neushoorn in te zien? De beweging, de kleur, de vorm, of de schaduwwerking...?

THEO: Zijn dikke poten.

BRUNO: Zou dit ook een menselijk wezen kunnen zijn?

THEO: Nee.

BRUNO: Waarom niet?

THEO: Een neushoorn heeft vier poten, een mens maar twee.

BRUNO: Zou het een mens als u kunnen zijn?

THEO: Nee.

BRUNO: Waarom niet?

THEO: Een neushoorn heeft zijne staart vanachter, mijne staart staat vanvoor.

BRUNO: 't Is in orde, Theo. Ge kunt gaan.

THEO: Ik denk dat ik migraine heb. Er bewegen precies allemaal beestjes in mijne kop als ik hard moet nadenken.

(Als Bruno iets noteert in het dossier houdt Theo z'n trommel dicht bij Bruno en slaat er plots op. Bruno springt zowaar uit z'n vel)

BRUNO: Theo, stop daar mee...! Of moet ik misschien doof worden?

THEO: Misschien moet gij die inktvlekkentest ook maar eens doen bij uzelf want ik vind dat die neushoorn erg hard op u lijkt. (met binnenpretjes af)

(Mia en Cindy komen terug binnen met Leonie)

MIA: Wat moeten Cindy en ik hier de hele tijd uitsteken?

BRUNO: Ge moet doen zoals andere patiënten, trachten van de dag door te komen met vanalles en nog wat. Trouwens, wat deed ge de hele dag voor ge naar hier kwam?

MIA: Schilderen.

BRUNO: Hier kunt ge ook schilderen. (trekt de deurtjes van dressoir open) Hier ligt al het gerief, zoals spelletjes, schrijfgerief, laptop, zelfs een CD-speler zit in deze kast, en zelfs iets om te schilderen.

MIA: (tot Cindy, ad Bruno) Daar pakt geen verf op die kwibus hé.

BRUNO: Op deze schildersblok pakt wel verf.

CINDY: Kunt gij eens gaan krom staan?

BRUNO: Waarvoor?

CINDY: We hebben nog een schildersezal nodig.

BRUNO: (gepikeerd) Nu is 't genoeg hé...!

LEONIE: (tot Bruno) Zijt ge uw job hier nu al beu...? Ge zijt hier nog maar twee dagen.

CINDY: Ik denk dan den Bruno hier beter kan gaan zitten dan wij.

BRUNO: En let op uw woorden, ik ben uw overste. Er moet naar mij geluisterd worden...!

MIA: Overste...? Luisteren...? Oh zitten wij hier in 't Belgisch leger...? Dat wist ik niet.

BRUNO: We zullen binnenkort bij u eens een "elektroconvulsietherapie" doen, ge zult dan wel kalmeren.

CINDY: Wat is dat voor een beest...?

LEONIE: Dan plakt men elektrodes op uwe kop en dan sturen ze daar elektrische schokken door. Dat is niet om te lachen.

CINDY: Dan zullen wij bij den Bruno eens een pries in z'n gat steken.
 MIA: Dan zal z'n ampulleke nogal tekeer gaan, vrees ik, bwoehaha...!
 BRUNO: Gij twee zult niet blijven lachen, daar zal ik wel eens voor zorgen...! (gaat er boos vandoor met slaande deur)
 CINDY: Amaai die was kwaad zèg.
 LEONIE: Volgens mij gaat die het hier niet lang trekken. Hilde is veel beter, maar die heeft enkele dagen verlof. Die komt vrijdag pas terug.
 MIA: Waar blijft de rest van de patiënten?
 LEONIE: Die blijven altijd lang in de refter zitten na het ontbijt.

(Medaar, Alain en Sofie met haar hondje komen toe en beginnen elk aan hun bezigheid. Sofie, met losse schoennestels, begint de bloemen of strepen op het behang te tellen terwijl ze met haar lichaam wiebelt en de wijsvinger in haar mond steekt. Medaar sluipt onder de CAM door en doet daarna z'n dwangneurose, de drie deuren aanraken, op één been op een bepaalde vloertegel staan vóór de TV, twee keer op het dressoir tikken, vuilbak verschuiven)

MEDAAR: (nervuus tot Cindy die op de vloertegel staat waar hij wil staan) Kunt gij efkes opzij gaan alstublieft...?
 CINDY: Wat moet ik doen...?
 MIA: Ge staat hier op mijne vloertegel waar ik op moet staan.
 CINDY: (tot Leonie) Wat bedoelt Medaar?
 LEONIE: Ge staat op zijne vloertegel voor de TV die hij wil aanraken. Hij heeft dwangneurose.

(Als Cindy even opzij gaat blijkt Medaar tevreden)

CINDY: Dat is hier nog niet gemakkelijk precies.
 LEONIE: Och, ge moet ze allemaal een beetje kennen hé.
 MIA: Waarom is Medaar zo bang van die CAM?
 MEDAAR: Ze houden ons in de gaten. (begint te werken op z'n laptop)
 SOFIE: (tot haar hondje) Wat zegt Celleke tegen Moeke? Waf waf...! (tot Leonie) Hij zegt, goeiemorgen Moeke.
 LEONIE: Dag Celleke. Gij moogt ook weeral meekomen met 't baasje.

(Alain heeft een grote thermos bij en zet die in de keuken)

LEONIE: (tot Cindy en Mia) Iemand goesting in koffie? Alain brengt altijd een koffiethermos mee waar we door de dag kunnen van drinken. (tot Alain) Kunt gij een koffieke uitschenken voor Cindy en Mia?
 ALAIN: Ja seffens, ik ga eerst mijn trein uit het station rijden. (haalt z'n speelgoedtrein uit het dressoir en haalt dan koffie in de keuken. (tot Cindy en Mia) Niet aan mijn trein komen hé...!
 LEONIE: (tot Medaar) Waar zit Reneeke?
 MEDAAR: Die maakt zich gereed om vandaag weer te vertrekken met de aliens.
 LEONIE: (tot Sofie) Uw schoennestels zijn weer los. Ge moet die eens leren binden, hé kindje.
 SOFIE: Kunt gij ze binden, Moeke?
 LEONIE: (bindt haar nestels) Ge moet dat zelf eens leren, hé Sofieke.

ALAIN: (afroep door megafoon) Dames en heren, volgend station Gent - Sint Pieters met de mogelijkheid tot overstappen op de intercity naar Brugge om 10.05h en dit op spoor 6.

SOFIE: Mag ik meerijden met uwe trein?

ALAIN: Gij wel, maar Celleke niet.

SOFIE: Waarom niet?

ALAIN: Geen dieren op de trein want dat is niet toegestaan door de NMBS. Ik wil een gezelschapspelletje spelen. Wie heeft er goesting in "Vier op een rij"...?

MIA: Ikke.

(Mia en Alain spelen "vier op een rij". Medaar helpt Alain door te zeggen waar hij z'n floppy moet steken. Ondertussen telt Sofie weer de bloemen of strepen op het behang. Alain steekt een floppy in z'n mond. Plots is die floppy weg)

ALAIN: Oei...!

MIA: Waar is die floppy...?

ALAIN: Ik heb die per toeval ingeslikt...!

CINDY: Ge moogt die toch niet in uwe mond stoppen.

ALAIN: Dat ligt aan het vervelend tellen van Sofie. Sofie moet nu maar eens ergens anders gaan tellen.

SOFIE: Ik zal de trappen naast de lift gaan tellen. (gaat er vandoor)

MIA: (tot Alain) Wat nu met die floppy in uw maag?

ALAIN: Die kan spelen met de maarschalk die ik eergisteren heb ingeslikt met de stratego.

LEONIE: Och, die zal er morgen wel uitkomen als gij naar de wc gaat.

ALAIN: Wie mag vandaag baas zijn over de afstandsbediening van de TV? Ikke...!

LEONIE: Nee Alain, vandaag is het de beurt aan Medaar. Gij zijt morgen aan de beurt.

ALAIN: Ik mocht toch op woensdag.

LEONIE: Ja, dat is morgen, vandaag is het nog maar dinsdag.

ALAIN: In de referer lag een gazet en daar stond op dat het woensdag was.

MIA: Natuurlijk, dat was de gazet van verleden week.

LEONIE: (als Alain aan z'n buik voelt) Wat scheelt er? Is 't weer zover...?

ALAIN: Ja, ik moet naar 't seinhuisje.

MIA: Laat mij dan eerst want ik moet ook gaan.

ALAIN: Nee Mia, ik ga eerst want ik ga die floppy eruit duwen...! (af naar wc)

LEONIE: Ja, en dat kan voor uren zijn hé. Met als gevolg dat hij ondertussen ook al aambeien gekregen heeft.

(Reneeke, gekleed in jas met hoedje waarop twee grote voelsprietten zijn bevestigd, komt binnen met een kleine valies en wacht bij de deur)

CINDY: (tot Leonie) Waarom blijft Reneeke bij de deur staan?

MIA: Denkt zij dat tram 7 hier stopt?

LEONIE: Nee, dat doet ze elke dag wel een keer. Ze wacht daar op de aliens.

RENEEKE: De aliens..., de aliens gaan mij komen halen.

CINDY: Er bestaan geen aliens, Reneeke.

RENEEKE: Jawel, ze zijn deze nacht aan mijn bed geweest en ze zeiden dat ze mij binnenkort zullen komen halen. Maar wanneer is "binnenkort"? Dat kan vandaag zijn, morgen, overmorgen, volgende week...?

MIA: En waar gaan die aliens met hun UFO hier kunnen landen?

CINDY: We zitten hier op de tweede verdieping.

RENEEKE: Op de parking hé. Door het raam ziet men de parking en de grote tuin van het zorgcentrum. (wijst aan) Ginder op het gazon gaan ze landen.

CINDY: En waarom zit jij hier, Reneeke?

LEONIE: Ja, vertel maar eens aan Cindy en Mia wat jij allemaal gedaan hebt.

RENEEKE: Ik heb in de lagere school een leerling met een potlood een oog uitgestoken.

(Oogcontact tussen Cindy en Leonie die het verhaal bevestigt)

RENEEKE: (vervolgt) Omdat die bij mij wou spieken...! Maar spieken mag niet volgens het schoolreglement, en wet is wet...!

MIA: (stil tot Cindy) Oei, 't is oppassen geblazen hier...!

RENEEKE: Medaar is mijn vriendje. Wij passen ook wel bij elkaar. Is 't niet waar, Medaar?

MEDAAR: Ja. Reneeke en ik zijn een koppel. Maar ook weer geen ècht koppel want wij zijn nog niet getrouwd.

RENEEKE: Dat komt nog wel. Hé Medaar?

MEDAAR: Ik zal met m'n laptop via internet de aliens eens oproepen voor Reneeke. Het probleem is dat ik geen internet heb. (wordt lastig) Waarom heb ik geen internet...? Waar is mijn internet...? Ik wil internet op mijne laptop...!

LEONIE: (tot Cindy en Mia) Medaar kan niet verdragen dat hij iets niet weet, maar een mens kan nooit alles weten en dat kan hij niet vatten. Van zodra hij iets niet weet is er geen huis mee te houden.

MEDAAR: Kom, iedereen moet helpen zoeken naar internet...! Maar pas op voor de camera want ze zien ons...!

RENEEKE: (kuiert de kamer rond) Waar is internet...? Waar is internet...?

MEDAAR: (achter z'n laptop, tot Reneeke) Ik heb de aliens gevonden...! Ze zijn met veel.

CINDY: (kijkt op de laptop, dan tot Mia) Ziet jij iets op het scherm?

MIA: Nee, ik zie niks, het scherm is zwart.

RENEEKE: (bij de laptop) Ja, ik zie de aliens nu wel. (wuift even vriendelijk naar het scherm)

MIA: Dat kan niet wat de laptop van Medaar staat uit.

MEDAAR: Om de aliens te zien moet de laptop ook uit staan.

RENEEKE: Ik ga morgen voor Medaar een huisje bouwen met mijn blokkendoos.

MIA: Nu moet ik ècht naar toilet gaan. (bonkt op de wc-deur, geen reactie, trekt de wc-deur open en ziet dat Alain zit te slapen op de wc, hij snurkt) Dat is ook goed, die Alain zit hier te slapen...!

CINDY: Natuurlijk, die heeft heel de nacht aan 't slaapwandelen gedaan.

MIA: Dan zal ik wel ergens anders gaan. (verlaat de kamer)

(Reneeke gaat terug wachtend bij de deur staan)

CINDY: (tot Reneeke) Wat zit er in uw valies?

RENEEKE: Tekeningen die ik gemaakt heb voor de aliens.
 LEONIE: Gij stuurt mij toch een kaartje als gij daarboven aangekomen zijt?
 RENEEKE: Natuurlijk. En naar Medaar ook.
 CINDY: Waarom gaat Medaar niet mee?
 MEDAAR: Ik heb hoogtevrees.
 RENEEKE: Medaar durft zelfs niet uit het raam naar beneden kijken.

(Bruno komt binnen met de medicatie)

BRUNO: (tot Reneeke) Gij moet langsgaan bij de psychiater. Waar zit Mia...?
 LEONIE: Die is naar het toilet.
 BRUNO: En waar zit Alain?
 LEONIE: Op het toilet.
 BRUNO: Toch niet allebei gelijk op hetzelfde toilet...? (haalt Alain van het toilet)
 En trek uw broek op...!
 CINDY: Mia is naar het toilet op de gang.
 LEONIE: (tot Alain) Is uwe floppy er nu al uit?
 ALAIN: Nee, maar wel de maarschalk van de stratego.

(Sofie komt binnen met haar speelgoedhondje en begint iets te tellen)

BRUNO: (tot Alain) Er is bezoek voor u. Ga maar naar de refter.
 ALAIN: Ik wil geen bezoek.
 BRUNO: Waarom niet?
 ALAIN: Omdat ik mijn trein hier niet alleen kan laten.
 BRUNO: Okee dan.
 SOFIE: Waarom krijg ik nooit eens bezoek?
 BRUNO: Dat moet gij aan uw familie vragen.
 SOFIE: Hoe moet ik dat doen...? Wij mogen niet eens telefoneren naar onze familie.
 BRUNO: Naar 't schijnt hebben ze van hieruit naar uw moeder gebeld, maar ze wil u niet meer zien, heeft ze gezegd.
 CINDY: Dat 't maar snel vrijdag is dan kunnen we gaan feesten, hé Leonie.
 BRUNO: Er staat een grote verrassing te wachten voor ons feestvarken.
 SOFIE: Moeke zal veel cadeaukes krijgen. Hé Moeke...!

(De kerkklok slaat 9.00h. Alle patiënten, behalve Cindy, slaan op het ritme van de kerkklok het hoofd gelijktijdig naar links en naar rechts en ze tellen mee tot 9)

BRUNO: Kom, en nu allemaal de medicatie nemen. (geeft hen allemaal een plastic bekertje met hun pillen) Niet vergeten in te pakken hé...!
 LEONIE: Moet gij er niet blijven bijstaan tot ze doorgeslikt zijn?
 BRUNO: Nee, ik heb het momenteel te druk. En dit is het bekertje voor Mia als die terug is van 't toilet.
 LEONIE: Wanneer mogen wij nog eens een karaoke doen?
 BRUNO: Ik heb geen tijd voor die onnozele zever. Of denkt ge dat ik hier niks anders te doen heb? Ik zit tot over m'n oren in 't werk.
 CINDY: (scandeert) Den Bruno kan 't niet aan..., den Bruno kan 't niet aan...,
 ALLEN: (scanderen mee) Den Bruno kan 't niet aan..., den Bruno kan...

BRUNO: (tot Cindy) Nog efkes en gij zit in vleugel D, en daar gaat 't er anders aan toe dan hier...! Daar breken ze u...! (wil af met Reneeke) Kom Reneeke, meekomen naar de psychiater.

RENEEKE: (protesteert) Maar als de aliens komen dan sta ik niet gereed.

BRUNO: Gij zijt precies een sprinkhaan met die twee voelsprietten op uwe kop.

RENEEKE: Nee, ik ben een alien.

BRUNO: Meekomen..., NU...! Of moet ik u meesleuren...!

MEDAAR: (nijdig tot Bruno) Handen af van Reneeke of ge krijgt met mij te doen hé...!

BRUNO: Weet meneer de professor het weer beter?

ALAIN: (regelt plots het verkeer) Gij moet daar gaan staan, en gij hier, en gij daar...

BRUNO: Ja, nu begint die kwiet ook nog...! (tot Alain) Stop daarmee. Een normale mens heeft er vijf op een rij. Maar gij hebt er zelfs nog geen vier op een rij.

ALAIN: Nee, maar wel drie op een rij en ene in mijn buik.

(Reneeke zet haar koptelefoon op)

BRUNO: (tot Reneeke) Kom...!

RENEEKE: Wat zegt ge...? Ik hoor u niet...!

BRUNO: (trekt haar koptelefoon af, dan luid) Dat ge moet meekomen...! (gaat er met Reneeke vandoor)

LEONIE: Met die Bruno zijn we hier nog niet aan de nieuw patatten, dat is ne slechte mens.

SOFIE: Ja, héél slecht, bah.

CINDY: Weet ge wat wij gaan doen, wij zullen hier zelf eens een ne karaoke organiseren.

SOFIE: (enthousiast) Jàààà...!

ALAIN: (blij tot Cindy) Eindelijk eens iemand die aan onze kant staat. (door megafoon) De NMBS stelt voor dat vandaag niemand z'n medicatie pakt. (verzamelt alle medicatie en chast die door in het toilet)

(Mia komt binnen)

MIA: Wilt ge nu eens iets weten...? Die Bruno is verslaafd aan gokken. Ik ben in zijn bureel geweest en zijne pc stond open op Casino-games.

LEONIE: Natuurlijk heeft die dan geen tijd voor z'n patiënten.

MIA: Komaan hé mannekes, hier moet een beetje ambiance komen hé. Wat doet ge graag?

MEDAAR: Ik wil zingen.

SOFIE: Ik ook.

ALAIN: En ik ook.

CINDY: Okee, dan gaan we morgen ne karaoke organiseren.

LEONIE: Ik moet efkes naar 't seinhuisje. (af naar toilet)

MIA: (stil) En ge moet allemaal iets maken voor de 100ste verjaardag van Leonie hé. Daar gaat ze héél blij mee zijn.

MEDAAR: Jaja, maar wát kunnen wij maken?

MIA: Dat is eender, als het maar recht uit uw hart komt.

ALAIN: Uit ons hart...? Dat begrijpen we niet.

MEDAAR: Waarom moet dat uit ons hart komen?
 SOFIE: Gaan ze ons dan opensnijden?
 LEONIE: (komt van het toilet) Alain, gij hebt weer op de bril gepist.
 ALAIN: Ja, mijn trein rijdt soms niet meer rechtdoor. Ik denk dat ik eens moet uitkijken naar een andere locomotief.
 SOFIE: Kan Mia en Cindy nog eens een mop vertellen...?
 CINDY: Ik heb een jachthond en die is formidabel. Laatst viel hij een man aan die "Konijn" heette.
 MIA: Bij ons is de buurman moeten verhuizen omdat hij "Boom" heette...!
 ALAIN: Waarom...?
 MIA: Die hond plaste altijd tegen die mens z'n benen.

(Er wordt niet gelachen)

SOFIE: Wanneer komt die "bwoehaha"...?
 MIA: (lacht geforceerd) Bwoehaha...!
 ALAIN: Ik ken een coureur die "Boom" heet.
 MIA: Waarom wordt hier niet gelachen?
 MEDAAR: Omdat uw moppen slecht zijn.
 MIA: Vertelt gij er dan eens eentje hé.
 MEDAAR: Ik reed laatst voorbij een weide met 92 koeien...
 ALAIN: Had ge die geteld?
 MEDAAR: Nee, ik had hun poten geteld en dan gedeeld door 4...!

(De patiënten lachen, behalve Alain)

SOFIE: Dat is een goei.
 ALAIN: Waarom delen door 4...?
 CINDY: (laat onverwachts een hoge krijs) Sorry, het moest er even uit...!
 ALAIN: (tot Leonie) Die twee mankeren precies ècht iets hé...! (tot Cindy en Mia) Ze hadden u beter naar 't zothuis gestuurd in plaats van naar hier...!

(Theo komt binnen zonder z'n trommel, maar met bruine smurrie aan z'n handen)

LEONIE: Waar hebt gij ingezeten met uw handen...?
 THEO: Ik heb de schilders een beetje geholpen. Ik heb alvast m'n eigen kamer geschilderd.
 LEONIE: Gij hebt toch geen verf...?
 THEO: Nee, ik heb mijn eigen verf gebruikt. (toont z'n bruine handen). Dat zal wel psoriasis zijn. Dat heb ik gisteren overgenomen van den Bruno.
 SOFIE: (ruikt aan Theo z'n handen) Bàààh, die z'n handen stinken...!

DERDE BEDRIJF

(woensdag - voormiddag)

(Medaar, Alain en Theo volgen een spannende western op TV, ze leven enorm mee met het verhaal. Theo zit in de fauteuil van Leonie. Cindy en Mia doen knip- en plakwerk met gekleurd papier. Reneeke maakt een tekening van aliens met kleurpotloden. Sofie speelt met Leonie "winkeltje". De schoennestels van Sofie zijn weer los)

- SOFIE: (tot Leonie) Heel mijn winkeltje is uitgesteld. Wat wil Moeke kopen?
 LEONIE: Ik zou graag de kleurpotloden kopen.
 RENEEKE: (wil haar kleurpotloden onmiddellijk terug) Nee, die zijn van mij...!
 LEONIE: Dan koop ik wel een tekening.
 SOFIE: Hoe gaat ge betalen, Moeke? Ge hebt geen geld?
 LEONIE: Ik zal betalen met zure beertjes.
 SOFIE: Okee, dat kost u dan drie zure beertjes. (als Leonie betaalt) Moeke heeft een mooi gouden kettinkje om haar hals.
 LEONIE: Vindt ge dat echt zo mooi, Sofie?
 SOFIE: Ja. Zo'n kettinkje zou ik ook wel willen hebben.
 THEO: (slaat op z'n trommel van de spanning) Het gaat bijna gebeuren hier...!
 MEDAAR: (ad TV) Hou op, Theo. We horen niet wat ze zeggen.
 THEO: Ge kunt de ondertiteling toch lezen.
 MEDAAR: Heb ik niet nodig, ik ken zeven talen.
 ALAIN: Kunt ge nu allebei eens efkes uwe kwebbel houden alstublieft? (zet de TV wat luider)
 RENEEKE: Kan die TV wat stiller? (zet haar koptelefoon op)
 CINDY: Dat is al 2 nachten dat wij hier zijn.
 MIA: En ja, het valt mee. Ge maakt hier direct vrienden hé. Eigenlijk vind ik dat we iets "zotter" moeten doen zodat we mogen blijven. Maar hoe gaan we dat doen...?
 SOFIE: Doe maar normaal, dat is al gek genoeg.
 CINDY: (laat plotseling een scherpe kries) Sorry, het moest er even uit...!
 MIA: (schaterlacht) Bwoehaha...!

(Medaar, Alain en Theo schrikken zich te pletter)

- ALAIN: Kan dat niet wat stiller daar? Wij zijn hier een western aan 't volgen.
 SOFIE: (staart door het raam) Kunt ge geloven dat ik de bloemen mis. Ik kan er niet eens aan ruiken en de bomen kan ik niet eens aanraken. Kijk maar eens in het park hoe mooi de asters in bloei staan. We zien de vogels maar we horen hen niet zingen.
 LEONIE: Niemand kan door het raam met tralies, en als dat wel gebeurt dan is die dood want we zitten hier op het tweede verdiep.
 SOFIE: (tot haar speelgoedhondje) Wil Celleke ook eens door het raam kijken? Natuurlijk. (houdt haar hondje bij het raam) De mama zal u wel goed vasthouden. Kijk maar eens goed naar de bloempjes in het park.
 MIA: Ja Leonie, dan zult gij overmorgen 100 kaarsjes mogen uitblazen. Dat gaat hier nogal een feest worden, denk ik.

CINDY: En dan nog de burgemeester en de directie die u persoonlijk komen feliciteren met uwe 100ste verjaardag. Mannen van de gazet die van u foto's maken...

MIA: (vervolgt) ...een fanfare die voor u speciaal komt spelen.

LEONIE: Eerlijk gezegd, ik hou niet van feesten. Het enige wat ik nog wil is een goeie trappist gaan drinken op een terras aan de Schelde.

SOFIE: (tot Theo) Theo mag niet in de fauteuil gaan zitten. Die is alleen voor Moeke.

THEO: Nee Sofie, ik heb het gevraagd aan Leonie.

LEONIE: Sofieke, den Theo mag dat wel vandaag.

THEO: (slaat op z'n trommel en scandeert luid) Den Theo mag dat wèl, den Theo mag dat wèl...

ALAIN: (berispt Theo) Kan dat wat stiller? Het gaat hier gebeuren, de indianen gaan komen...!

THEO: (trommelt en scandeert) Stiller...! Stiller...! Stiller...!

ALAIN: (ad Theo) Heeft die vandaag z'n pillen al gepakt?

SOFIE: (presenteert zich bij Leonie) Kan Moeke mijn nestels nog eens binden?

LEONIE: Ge moet dat zelf leren, Sofieke. Kom, ik zal 't nog eens ene keer voordoen. (bindt haar nestels) Ge doet zo en dan zo en dan legt ge uwe vinger erop en dan met een ruk trekken.

SOFIE: Trekken...? Zo...? (als ze trekt dan zit Leonie zit er met haar vinger tussen) Oei...! Heb ik u pijn gedaan?

ALAIN: (zet de TV wat luider, spanning bij de film) Den John zal dat wel regelen met die bandieten.

THEO: (roept luid naar het TV-scherm) Schiet hem dood...!

MEDAAR: (roept) Pas op, daar staat een indiaan achter u...!

ALAIN: Den John heeft geen kogels meer...! Wat nu...? (neemt de schaar af van Mia en presenteert die aan de tv-figuur) Hier pak mijn schaar en maak hem kapot...!

MEDAAR: Den John ziet u niet, Alain...!

ALAIN: Hij moet mijn schaar aanpakken. (ad TV) Ja, en nu schieten ze hem dood, dat was te verwachten hé.

THEO: Die John is een uil.

MEDAAR: Ja, hij had achter hem moeten kijken, ik heb 't nog gezegd.

THEO: En die indianen..., ik zou ze niet willen tegenkomen want die snijden uwe kop eraf.

(De film is gedaan. Alain zet de TV uit)

SOFIE: Alain, mag ons Celleke eens met uw treintje meerijden?

ALAIN: Heeft hij een kaartje gekocht in 't station?

SOFIE: Nee.

ALAIN: Spijtig, dan kan hij niet instappen.

SOFIE: Dan doen we dat een andere keer, hé Celleke.

ALAIN: Ik hou ook van honden. Gij moet maar oppassen dat ze uw hond ook niet doodrijden zoals ze met die van mij hebben gedaan.

MEDAAR: Hier komen geen auto's, Alain.

ALAIN: (zet z'n stationpet op, dan afroep door megafoon) De Eurostar vanuit Keulen arriveert in Antwerpen Centraal om 10.21h. Denkt u eraan om bij het uitstappen van direct uit te checken, maar opgepast aan spoor

11 en spoor 12 want daar zijn werkzaamheden aan de gang. En een verwittigd man is er..., ja hoeveel is die er weer waard...?

SOFIE: (helpt hem) 10 in de lucht.

ALAIN: (door megafoon) Ja, beter 10 in de lucht dan 1 onder de trein...! (tot allen) Ik heb vandaag een uitstap voorzien naar Bobbejaanland. (zet de stoelen achter elkaar) Iedereen instappen alstublieft.

MIA: (speels) Allé, we rukken nog eens uit met heel de familie.

SOFIE: Ik ga vandaag niet mee, Alain.

ALAIN: Sofieke, vandaag rijdt iedereen mee met mijn trein want vandaag is het gratis omdat de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen 100 jaar bestaat.

RENEEKE: Mag ik vooraan gaan zitten...?

ALAIN: Okee, maar niet aan mijne locomotief komen hé...!

SOFIE: Mag ik uw stationpet eens opzetten?

ALAIN: Goed, maar niet vuil maken hé.

(We hebben twee rijen van drie stoelen en iedereen speelt mee)

ALAIN: Allé, we gaan vertrekken. Is iedereen ingestapt...?

CINDY: Wij hebben geen plaats meer. Uw trein zit vol.

MIA: Dat is niet erg. Wij zullen wel achterna komen met de bus.

(Discussie tussen Theo en Medaar)

ALAIN: Wat scheelt er nu weer, Medaar?

MEDAAR: Ik zit liever aan het venster. (verwisselt van plaats met Theo)

ALAIN: Kom, nu zijn we weg.

ALLEN: Tjoeke tjoeke tjoeke.....! (naar een sneller tempo)

ALAIN: Kunnen alle reizigers hun kaartje tonen alstublieft?

LEONIE: Hoe...? Het was toch gratis?

ALAIN: Een gratis kaartje is ook een kaartje en ik moet die knippen.

MIA: Luister allemaal eens efkes héél goed naar mij, ik wil ook nog iets zeggen. Iets héél belangrijk...!

ALAIN: Moet gij mijne megafoon hebben?

MIA: Nee, want niemand anders mag dit horen. Cindy en ik zijn van plan om met Leonie hier te ontsnappen.

ALAIN: Ontsnappen...? Naar waar...?

MIA: Gewoon, om een terraske te gaan doen.

RENEEKE: (verwonderd) Ontsnappen...? Hier...?

MIA: Ja.

(Alle patiënten lijken aan de grond genageld van verbazing)

THEO: Ik wil zeker en vast mee. Ik zou zo graag eens over de straat wandelen met mijn trommel.

MEDAAR: (tot Mia) Kunnen wij ook mee?

CINDY: Helaas niet, nee.

MIA: We moeten eerst nog een plan bedenken om hier buiten te geraken.

RENEEKE: Als de aliens mij komen halen dan ga ik hen ook vragen om een terraske te doen.

MIA: Maar iedereen mondje dicht tegen Bruno hé.
 ALAIN: Natuurlijk.
 RENEEKE: Ik ben tegen ontsnappen en ik wil er ook niks mee te maken hebben.
 MIA: Maar met de aliens meegaan wilt ge wèl...?
 CINDY: (tot Reneeke) Okee, dan moet gij niet helpen, maar ge moet wel uwe mond houden...!
 MEDAAR: Reneeke kennende zal dat héél moeilijk zijn. Zij is veel te eerlijk. Als de verzorgers vandaag tegen haar zeggen dat ze niet meer mag eten volgens de huisregels..., wel dan eet zij niet meer.
 MIA: Eerlijkheid is mooi, maar genegenheid is ook mooi en zeker als het de wens is van iemand die op het eind van de week 100 jaar wordt.
 RENEEKE: Wacht maar tot ge bij de psychiater moet langsgaan, ze vragen daar de pieren uit uwe neus.

(Bruno komt binnen met een dossier. Het gesprek valt stil. Hij zal tussendoor notities maken)

BRUNO: Kom mannekes, 't is woensdag, dus tijd voor het groepsgesprek. Maar Medaar moet eerst eens langsgaan bij de psychiater.
 MEDAAR: Weeral? Ik ben vorige vrijdag pas geweest.
 BRUNO: Ja Medaar, vandaag opnieuw.
 MEDAAR: Maar ik heb die dokter niks meer te vertellen.
 BRUNO: Dan moet ge niks zeggen hé. Ge moet alleszins op consultatie gaan. Kom, de rest zet de stoelen in een ronde.
 SOFIE: Maar we waren met de trein op weg naar Bobbejaanland.
 BRUNO: We zullen hier eens Bobbejaanland gaan spelen.

(Men zet de stoelen in een halve ronde. Alain regelt het verkeer)

ALAIN: Iedereen moet op een stoel gaan zitten, maar dit moet gebeuren via de wijzers van de klok.

(Discussie over hoe de wijzers draaien, met chaos tot gevolg. Niemand weet nog waar hij moet gaan zitten)

MEDAAR: (tot Sofie) En sinds wanneer draait een klok naar links?
 THEO: Alle klokken draaien toch naar rechts. Kijk maar op de klok aan de kerktoren. Die wijzers gaan zó...!
 RENEEKE: Maar als de klok ondersteboven ligt dan draaien de wijzers naar links.
 MEDAAR: Ik wil op de 4de stoel gaan zitten.
 ALAIN: Nee Medaar, daar zit Sofie al. Pakt gij de volgende maar.
 MEDAAR: Ik wil de 4de stoel of ik doe niet mee...!
 ALAIN: Medaar is hier altijd de spelbreker.
 MEDAAR: Dat is niet waar. Ik zeg al héél weinig en als ik dan eens iets zeg dan is 't ook niet goed. (kordaat) Ik wil op de 4de stoel gaan zitten...!

(Reneeke zet ondertussen haar koptelefoon op)

LEONIE: Er zijn niet genoeg stoelen.
 MEDAAR: Cindy en Mia moeten blijven rechtstaan want zij zijn laatst bijgekomen.

- THEO: Dan zijn er nog geen stoelen genoeg want ik moet ook blijven rechtstaan.
- BRUNO: Er zijn wel stoelen genoeg want Medaar moet naar de psychiater.
- MEDAAR: Spijtig, ik was nochtans graag bij het groepsgesprek aanwezig geweest. (af, maar past op voor de CAM)
- (Enkel Cindy en Mia blijven rechtstaan, de rest zet zich op een stoel. Bruno verfrommelt stiekem de tekening van Reneeke en dropt die in de vuilbak. Dat heeft Theo gemerkt)
- THEO: (tot Bruno) Wat doet gij nu...? Dat is de tekening van Reneeke...!
- BRUNO: (stil en streng) Gij moet zwijgen en gaan zitten...!
- (De patiënten en Bruno zitten uiteindelijk in een kring)
- CINDY: (tot Bruno) Wat is nu de bedoeling...?
- BRUNO: De patiënten moeten zeggen: Dag groep, ik ben "X" en ik heb een probleem. De patiënt vertelt dan zijn probleem. Het is de bedoeling van te spreken en ook te luisteren naar elkaar. Cindy mag beginnen en zo de volgende.
- CINDY: Dag groep, ik ben X en euh...
- BRUNO: Hebt gij gene naam, of wàt...?
- CINDY: Jamaar, ge zegt dat ik "X" moet zeggen.
- BRUNO: Met "X" bedoel ik dat ge uwe naam moet zeggen.
- CINDY: (begint opnieuw) Dag groep, ik ben "uwe naam" en...
- BRUNO: (krijgt het op z'n heupen en vervolgt) ...en ik ben Cindy.
- CINDY: Zijt gij Cindy...? Wie ben ik dan...?
- BRUNO: (héél kwaad) Nog één keer en ge gaat iets meemaken hé...!
- CINDY: Dag groep, ik ben Cindy en euh... (krijst plots) Sorry, het moest er even uit...!
- MIA: Dag groep, ik ben Mia en ik heb gene stoel om gaan te zitten... (lacht) ...bwoehaha...!
- BRUNO: Welke ziekte mankeren Cindy en Mia?
- CINDY: Hoe bedoelt ge?
- BRUNO: Reneeke en Sofie hebben PTSS of het "Post Traumatisch Stress Syndroom", Medaar heeft OCS of een "Obsessieve Compulsieve Stoornis", Sofie heeft in haar jeugd een trauma opgelopen...
- ALAIN: En wat heb ik...?
- THEO: Gij lijdt aan NMBS. Nooit Meer Blijven Snateren...!
- BRUNO: (vervolgt) En Theo is hypochonder. Aan welke ziekte lijden Cindy en Mia?
- MIA: Wij hebben het GKZK-syndroom...!
- BRUNO: Wat is dat? Daar heb ik nog nooit van gehoord.
- MIA: Dat is het "Ge Kunt Ze Kussen-syndroom...!"
- BRUNO: (nijdig) Gij zijt hier wel echt het buitenbeentje hé. (vervolgt) Kom, nu gaan we verder met het groepsgesprek. Alain...?
- ALAIN: Dag groep, ik ben Alain en ik ben er niet goed van dat ze just den John hebben doodgeschoten.
- BRUNO: Welke John...?
- ALAIN: Die van de TV. Heb ik een zwart kostuum?

- BRUNO: Waarvoor moet gij een zwart kostuum hebben?
 ALAIN: Om naar begrafenis te gaan.
 BRUNO: Van wie?
 ALAIN: Van den John...! Die zal zaterdag wel begraven worden, daar gaat veel volk op af komen.
- THEO: Ja, we zullen hier wel op tijd moeten vertrekken.
 ALAIN: We gaan met mijne trein dan zijn we op vijf minuten daar.
 BRUNO: (zuchtend) Kom, vervolg groeps gesprek. Theo is aan de beurt.
 THEO: (trommelt) Dag groep, ik ben Theo en ik ben het beu om naar de psychiater te gaan.
- SOFIE: Dag groep, ik ben Sofie en ik wil gaan wandelen tussen de bloemen in het park.
- RENEEKE: Dag groep, ik ben Reneeke en ik weet dat er hier heel binnenkort iets staat te gebeuren. (krijgt een por in de rug van haar buurman)
- ALAIN: (tot Bruno) En welk syndroom hebt gij?
 THEO: Die heeft het IBDO-syndroom, of het "Ik Ben De Onnozelaar-syndroom", ha ha...!
- BRUNO: (boos) Hebt ge gisteren allemaal uw pillen gepakt?
 THEO: Welke pillen? Ik heb geen pillen gezien.
 RENEEKE: Ik ook niet. Maar Medaar heeft mij verteld dat Alain die doorgechast heeft in de wc. (krijgt een por van Alain)
- BRUNO: Dan neemt vandaag iedereen dubbele medicatie in.
 RENEEKE: (plots) Waar is mijn tekening gebleven...? Die lag hier net op tafel.
 THEO: (verklapt) Die heeft Bruno in de...
 BRUNO: (onderbreekt) Theo, houdt uwe mond...! Dat is hier precies een kiekenkot.
- RENEEKE: Ja, en gij zijt de haan. (zet haar koptelefoon weer op)
- MIA: Kan iemand koffie halen in de keuken?
 SOFIE: Ja. Ik zal die halen. Let gij dan efkes op mijn Celleke? (af naar de keuken)
- THEO: Ik heb het veel te warm. Die chauffage hier staat te hoog. (trekt z'n shirt uit, draagt blijkbaar geen ondergoed)
- BRUNO: Draagt gij geen ondergoed...?
 THEO: Oei..., dat ben ik vergeten aan te trekken deze morgen.
 BRUNO: Kom Theo, ga eerst uw ondergoed maar aantrekken, allé vooruit.
 THEO: Ik heb spierpijn, dat zal binnenkort wel A.L.S. worden. Amyotrofische Laterale Sclerose...! Niet meer te genezen. (af)
- CINDY: (tot Bruno) Kunnen wij geen oude lakens krijgen?
 BRUNO: Waarvoor hebt ge die nodig?
 CINDY: Om iets op te schilderen tegen vrijdag voor het feest van Leonie.
 BRUNO: Ik zal die seffens wel brengen.
- (Sofie komt met thermos en kopjes van de keuken. Men schenkt uit. Reneeke zet haar koptelefoon af)
- MIA: (tot Bruno) Wie ben ik...? (neemt een slok koffie en begint te gorgelen)
 Ik ben een gorgeldier, bwoehaha...! (slaat enthousiast op de rug van Bruno maar die kan er niet om lachen en gaat er vandoor)
- LEONIE: (tot Cindy) Wat zijt ge van plan met die lakens? Ik wil niet te veel tralala voor mijne verjaardag hé.

CINDY: Die lakens dienen wel voor iets anders, hé Leonie.
 ALAIN: Waarvoor dan...?
 CINDY: Om te ontsnappen...!
 RENEEKE: Hoe kunt ge nu met lakens ontsnappen?
 MIA: We gaan met Leonie niet gewoon een trappist drinken op een terras, maar wij gaan een trappist drinken aan de lichtjes van de Schelde.
 SOFIE: Dat gaat Moeke héél leuk vinden. Hé Moeke...?
 LEONIE: Natuurlijk.
 RENEEKE: Ik ga een huisje bouwen met de blokkendoos voor mij en Medaar.
 MEDAAR: Ja, wij gaan trouwen en kindjes kopen.
 RENEEKE: In den Aldi staan ze deze week in reclame.
 ALAIN: Ja, maar die zijn van chocolat.
 SOFIE: En kindjes moogt ge niet opeten.

(Theo keert weer met z'n trommel. Hij is nu enkel gekleed in een marcelleke en een boxershort)

THEO: Ben ik zo goed aangekleed?
 LEONIE: Nu heeft hij z'n ondergoed aan, maar hij heeft z'n kleren vergeten aan te trekken.
 ALAIN: (tot Theo) We gaan ontsnappen...!
 THEO: (scandeert overenthousiast met z'n trommel) We gaan ontsnappen..., we gaan ontsnappen..., we gaan...
 CINDY: (berispt) Pssst..., stil...! Niemand hoeft dat te weten. Het plan is ontsnappen langs het raam met aan elkaar gebonden lakens.
 LEONIE: Dat raam gaat ge nooit open krijgen.
 THEO: We kunnen het glas stuk slaan, maar de vijzen van de tralies staan aan de buitenkant.
 ALAIN: Dus glas kappot slaan, jullie laten de lakens zakken, wij gaan naar buiten, klimmen langs de lakens naar boven en vijzen de tralies los.
 LEONIE: Hoe gaat gij hier buiten geraken?
 ALAIN: Langs de buitendeur natuurlijk. Wat is dat nu voor een stomme vraag.
 LEONIE: Maar die buitendeur is vast, Alain.
 ALAIN: Oei, daar had ik nog niet aan gedacht.
 MIA: We moeten de sleutel van de buitendeur bemachtigen, vandaag nog. En dat is meteen ons plan B. Als we naar buiten kunnen met de sleutel dan hebben we de lakens niet eens nodig.
 ALAIN: En die tralies dan...?
 CINDY: Buiten is buiten, hé Alain.
 ALAIN: Ja, dat is ook just.
 THEO: (tot Alain) Uw euro valt wel, maar 't is een beetje laat.
 RENEEKE: Daarom zijn uw treinen ook altijd te laat. Ge kunt beter te voet gaan.
 ALAIN: (boos) Reneeke, ik wil geen kwaad woord horen over de NMBS hé. De reizigers zitten al genoeg op ons kap.
 CINDY: Kom mannekes, kalm blijven alstublieft. We zijn nog maar aan 't plannen hé.
 MIA: Waar ligt de sleutel van de buitendeur?
 LEONIE: Die zit in Bruno z'n zakken.
 MIA: Wie kan die sleutel uit zijn zakken halen...?
 THEO: Ik als kunstenaar kan de sleutel van de buitendeur perfect namaken.

CINDY: Hoe...?
 THEO: Van een steel van een soeplepel.
 SOFIE: (liefjes) Dan is den Theo ons "Lepelsteeltje".
 THEO: Maar we moeten eerst de originele sleutel vandaag nog zien te bemachtigen als ge morgen wilt ontsnappen want ik heb daar nog veel werk aan.
 MIA: Die lakens houden we dan als reserve voor als de sleutel niet moest passen.
 CINDY: Dus de sleutel moet uit de zakken van Bruno ontvreemd worden.
 ALAIN: Hoe gaan we dat doen?
 CINDY: Door hem af te leiden met iets anders.

(Sofie staat bij het raam en zal de volgende momenten de auto's op de parking tellen. Als Medaar terugkeert van de psychiater is hij enorm wantrouwig voor de CAM, dan volgt zijn dwangneurose, de drie deuren aanraken, op één been op een tegel staan vóór de TV, twee keer op dressoir tikken, vuilbak verschuiven. Maar Medaar ontdekt de verfrommelde tekening van Reneeke in de vuilbak)

MEDAAR: Kijk eens wat ik hier gevonden heb...!
 RENEEKE: Dat is MIJN tekening...! (héél boos) Wie heeft die verfrommeld...?
 THEO: Den Bruno, want ik heb 't gezien.
 RENEEKE: (kordaat) Nu vertel ik niks meer tegen den Bruno.
 CINDY: (tot Medaar) Gij zijt al zo snel terug van de psychiater?
 MEDAAR: Ja, ik had al redelijk snel een volledige en waterdichte analyse gemaakt van de psychiater. Zijn lichaamstaal, intonatie en woordkeuze wezen op een vergevorderd stressniveau met onherroepelijke gevolgen en met een grote kans op instorting. Dit alles heb ik kunnen bevestigen door middel van grafologie.
 THEO: Is dat de studie van grafzerken...?
 MEDAAR: Nee, dat is handschriftanalyse. Toen ik hem dit zei bevestigde de stand van zijn ogen mijn analyse. Ik heb hem aangeraden te beginnen met een week ziekenkas en deel te nemen aan een training "mindfulness".
 THEO: (tot Medaar) Cindy en Mia gaan ontsnappen met Leonie.
 ALAIN: Kent onze slimme Medaar een manier om die tralies aan het raam te verwijderen?
 MEDAAR: Zijn dat ijzeren buizen?
 LEONIE: Vermoedelijk wel.
 MEDAAR: Laat ik het zo zeggen, men doet de lakens rond de tralies, men klopt een stoel kapot, ge steekt een poot tussen de lakens en dan draait ge.
 ALAIN: Hoeveel keer?
 MEDAAR: De treksterkte is de maximale mechanische spanning die een materiaal bereikt als het plastisch vervormd wordt. Dit is afhankelijk van het weerstandsmoment, de maximaal toelaatbare buigspanning en de treksterkte. De treksterkte wordt uitgedrukt in megapascal of MPa, dit kan ook uitgedrukt worden in Newton want 1 MPa is gelijk aan 1 N/mm². Het weerstandsmoment is gelijk aan Pi maal de grote diameter tot de 4de macht min de kleine diameter tot de 4de macht gedeeld door 32 maal de grote diameter. Dat is elementaire sterkteleer, daar ken ik

alles van. Kortom, ge gaat heel hard moeten draaien om die tralies te doen buigen. Afgerond: het is niet te doen.

CINDY: We moeten met Leonie in de rolstoel tot bij ons camionette geraken en dan zijn we de pist in.

RENEEKE: Waarom haar rolstoel?

MIA: Omdat ge niet dichtbij kunt parkeren en wij kunnen Leonie toch niet dragen tot aan het water van de Schelde.

LEONIE: Nee want dan ben ik al zat nog voor we op 't terras zitten.

ALAIN: Ge kunt ook met mijn trein naar de Schelde rijden.

MEDAAR: Daar liggen geen sporen, Alain. In Antwerpen-Centraal stopt het.

SOFIE: De rolstoel van Leonie staat in het berghok.

CINDY: Zorg dat de banden van de rolstoel goed opgepompt zijn tegen morgen.

THEO: Dat zal ik wel doen.

SOFIE: Nu ben ik mijn tel kwijt en kan ik opnieuw beginnen tellen. (begint weer de auto's op de parking te tellen) Eén, twee, drie...

MEDAAR: Reneeke, wilt gij nu eens NIET gaan vertellen aan Bruno dat ze met Leonie gaan ontsnappen...?

RENEEKE: Dat is moeilijk want ik kan niet liegen.

MEDAAR: Kunt gij het alstublieft doen voor mij...? Dan zal ik de aliens via mijne laptop oproepen dat ze u moeten komen ophalen.

RENEEKE: Okee, voor ene keer dan omdat gij zo lief zijt tegen mij. Maar vergeet niet dat ontsnappen NIET mag volgens de huisregels..., en wet is wet...!

MEDAAR: Gij moet niet zo eerlijk zijn tegen Bruno. Hij is het zelf niet. Kijk maar wat hij met uw tekening gedaan heeft...!

(Bruno komt binnen met enkele oude lakens, het gesprek valt plots helemaal stil)

BRUNO: 't Is zo stil hier...? (geen reactie, dan wantrouwig) Hier scheelt iets hé...! (tot Reneeke) Wat staat er hier te gebeuren...? Heu...?

RENEEKE: Wij verklappen niks. Onze mond is dichtgeplakt.

BRUNO: Kom gij seffens maar eens mee naar mijn bureau...! (tot Theo) En waar zijn uw kleren?

THEO: Ik heb mijn ondergoed toch aan.

BRUNO: En waar zijn uw trui en uw broek...?

THEO: Vergeten.

BRUNO: Ge gaat uwe kop nog eens vergeten.

RENEEKE: En zonder kop zoudt ge nog tegen de muur kunnen lopen.

SOFIE: Er staan 31 auto's op de parking. (tot Bruno) Welk is uwe auto?

BRUNO: (wijst z'n auto aan) Die rode Mazda ginder.

(De sleutel van de buitendeur wordt nu stiekem uit de zakken van Bruno gestolen door Alain)

BRUNO: (tot Reneeke) Kom, gij en ik moeten eens babbelen.

(Medaar maakt stiekem gebaartje naar Reneeke dat ze moet zwijgen. Bruno met Reneeke af)

MIA: Theo, gij gaat bij de deur op uitkijk staan terwijl wij die lakens aan elkaar gaan binden

THEO: Ja, als er iemand opdaagt dan zal ik wel trommelen.

(Er zijn te veel helpende handen die de lakens aan elkaar binden)

CINDY: (ad lakens) Waar is nu het begin en waar is het einde?

MEDAAR: Aan alles is een begin en een einde, aan een worst zelfs twee...!

ALAIN: Hoe twee...?

MEDAAR: (legt uit) Als dit een worst is en ge begint hier te eten dan is dit het begin en daar het einde. Maar als ge aan de andere kant begint te eten dan is dat het begin en daar het einde.

ALAIN: Dan zou ik persoonlijk in 't midden beginnen te eten.

MEDAAR: Dan hebt ge één begin en twee eindjes...!

THEO: (trommelt plots) Psssst..., daar komt iemand aan...! (even is er paniek) Vals alarm, 't is Reneeke..., doe maar voort.

(Reneeke komt binnen. Mia en Cindy trachten de lakens aan elkaar te binden, maar een prutsende Alain geraakt verstrikt tussen de lakens)

ALAIN: Pas op, ik zit vast...! (wringt zich los) Ik krijg het weer hé.

LEONIE: Seffens zit ge weer onder de stress.

ALAIN: Nee, ik zit NU al onder de stress. Ik moet naar 't seinhuisje.

CINDY: Waarom?

ALAIN: Om een andere wissel te steken. (af naar de wc)

LEONIE: (tot Reneeke) Wat moest Bruno weten?

RENEEKE: Wat wij van plan waren. Maar ik heb geen woord gelost hé.

THEO: (trommelt) Pas op, den Bruno is daar...!

MIA: (in lichte paniek) Snel, alle lakens moeten weg...!

CINDY: Waar?

LEONIE: Verstop ze in den dressoir.

(Men duwt de lakens in het dressoir. Sofie helpt)

LEONIE: (tot Sofie) Duw ze maar naar achter zodat ze er allemaal ingaan.

(In algemene chaos duwt men Sofie mee in de kast, men sluit snel de deurtjes. Bruno stormt binnen)

BRUNO: (grimmig) Waar is de sleutel van de buitendeur...?

MEDAAR: Wij weten van niks.

BRUNO: Daarnet stak die nog in m'n zakken en nu is die weg...! Iemand van u heeft die gepikt...!

THEO: En wat zouden wij met die sleutel kunnen doen...? De enige sleutel die wij nodig hebben is... de solsleutel...! (trommelt)

BRUNO: Als ik mijne sleutel binnen de 5 minuten niet terug heb dan wordt iedereen hier gestraft.

MIA: Hoe gaat gij ons straffen?

BRUNO: Geen eten deze middag. En waar zit Sofie?

SOFIE: (OFF) Ik zit hier in de kast...!

- BRUNO: (opent deurtjes dressoir) Kom er maar uit. (als Sofie uit de kast komt)
Wat doet gij in die kast...?
- SOFIE: (met brede smile) Verstopperke spelen.
- BRUNO: Dus niemand heeft de sleutel van de buitendeur gezien...?
- THEO: Nee. Maar misschien hebt gij een gat in uwe zak.
- BRUNO: Zie maar dat gij geen gat hebt in uwe kop...!
- LEONIE: Kan er niemand meer naar buiten nu?
- BRUNO: Jawel, ik kan altijd de reservesleutel gebruiken. Maar als ik de dief te pakken krijg dan zal die er niet goed van zijn...! Waar zit Alain...?
- RENEEKE: Die zit in 't seinhuisje.
- BRUNO: Zijn huisje...?
- THEO: Nee, 't seinhuisje, haha...!
- BRUNO: En als gij uw kleren niet aan hebt binnen de vijf minuten dan sluit ik u op in uw kamer...! En trek niet zo'n lelijke smoel als ik tegen u praat...!
- THEO: Mijne lelijke smoel trekt nog weg, die van u blijft er constant opstaan, haha...!
- BRUNO: Op uw gemak gij, hé kameraad.
- THEO: (tot de test) Weet ge waarom den Bruno zo weinig haar heeft op zijne kop? Ze waren zijn moeder bij de bevalling nog aan 't schereren toen hij geboren werd, ha ha...!
- BRUNO: Hier zijn er een paar die flink mijn voeten beginnen uit te hangen...! (af met slaande deur)
- SOFIE: Amaai, die was kwaad zèg.
- MEDAAR: Oei..., we zijn nog iets vergeten...! We moeten onze karaoke nog doen...! (tot Mia en Cindy) Dat is gisteren beloofd hé.
- SOFIE: Okee. (haalt een CD-speler uit het dressoir)
- LEONIE: (roept aan de wc-deur) Kom Alain, 't is karaoke...!
- ALAIN: (roept OFF) Ik kan niet.
- LEONIE: Waarom niet?
- ALAIN: (OFF) Mijne floppy is aan 't komen...!
- LEONIE: Gij zijt just ne floppy. Doet gij nog mee of niet...?
- ALAIN: (stormt naar buiten met de broek op z'n enkels) Ja, ik doe mee.
- LEONIE: Trek dan eerst uw broek maar op.
- ALAIN: En kijk hier eens...! (toont de verdwenen floppy, dan afroep door megafoon) De NMBS kan u melden dat de floppy gearriveerd is langs het middenspoor...! De werknemers van Infrabel mogen aan de opruimingswerken beginnen...!
- MIA: Hij zou beter "Het Ontstopperke" bellen, bwoehaha...!
- CINDY: (bij de CD-speler) Is iedereen klaar...? Dan beginnen we eraan hé. Ik draai enkel maar korte stukjes zodat iedereen aan de beurt kan komen.
- (Cindy start de muziek. We horen "Ik heb het altijd gedaan", van Leen Persijn. Iedereen zingt enthousiast mee. Theo slaat de maat op z'n trommel. Men zet halverwege de muziek uit)
- THEO: Ik heb hoofdpijn. Dat zal wel een tumor in mijne kop zijn.
- RENEEKE: Nee dat is van uw vervelende trommel.
- ALAIN: Nu solo. Wie mag als eerste starten?
- MIA: Leonie is de oudste, zij mag beginnen. Zijt ge klaar, Leonie...?

LEONIE: Ja. Laat maar komen...! (zingt) "Als ze me missen dan ben ik vissen"
(van Nico Haak)

ALAIN: (als Theo weer de maat slaat op zijn trommel) Nee Theo, dat mag niet.
We horen niet eens de muziek met uw geroffel op die trom.

THEO: Okee, dan doe ik niet mee.

LEONIE: Zijt ge boos, Theo?

THEO: Nee hoor. Waar is die sleutel dan kan ik al beginnen met een kopie te
maken. (Alain geeft hem de sleutel) Nu nog een soeplepel.

SOFIE: Die zal ik wel halen in de keuken.

THEO: Haal er maar twee, als de eerste niet lukt dan heb ik nog een kans. Ik
zal eens een hele schone sleutel maken.

SOFIE: (geeft Theo een kusje) Mercikes, hé Lepelsteeltje.

THEO: (weert haar af) Niet kussen want dan krijg ik virussen binnen...!

MEDAAR: Ja ik heb ook al virussen op mijne laptop.

THEO: En wat doet gij daartegen?

MEDAAR: De stekker uittrekken.

THEO: Dan zal ik mijne stekker ook eens gaan uittrekken. (krijgt van Sofie
twee soeplepels en gaat er vandoor)

CINDY: Staat de volgende zanger klaar? (start de muziek)

MEDAAR: (zingt stil) "Heb je even voor mij?" (van Frans Bauer)

MIA: (onderbreekt) Luider zingen, Medaar. We horen u niet.

MEDAAR: Dat is maar normaal, ik heb gene micro...?

ALAIN: Ne micro...? Waar halen we een micro...?

MEDAAR: In de frigo in de keuken ligt nog een cervela.

RENEEKE: Ja, misschien kunnen we die als micro gebruiken.

(Sofie haalt een cervela uit de keuken. Medaar zingt verder en blijft
ondertussen in de cervela. Fysiek protest van Alain)

ALAIN: (tot Medaar) Wat doet gij nu...? Waarom blijft gij in onze micro...?

MEDAAR: Omdat ik honger heb.

RENEEKE: Nu al...? 't Is nog geen tien uur...!

CINDY: (roept) De volgende zanger mag beginnen.

ALAIN: (ad halve cervela) Hoe kan ik nu fatsoenlijk zingen met zo'n klein
stompje als micro...? (begint toch te zingen) "In een klein
stationnetje..."

(Reneeke trekt plots de stekker van de CD-speler uit het stopcontact,
de muziek valt stil)

MIA: (tot Reneeke) Waarom doet gij dat...?

RENEEKE: Omdat Alain vals zingt.

ALAIN: Nee nee, den Alain zingt niet vals. Dat ligt aan die kapotte micro waar
Medaar in gebeten heeft.

MEDAAR: Wat maakt nu zo'n klein stukje.

ALAIN: Wat zegt gij? Klein stukje...? Ge hebt verdorie ne halve micro in uw kas
geslagen...!

RENEEKE: Nee Alain, dat is niet waar...!

ALAIN: (kwade afroep door z'n megafoon) Beste reizigers, gelieve u momenteel niet te begeven op de treinsporen of het gaat er hier seffens flink tegenzitten, vrees ik...!

(De rust in de kamer herstelt na wat geduw en getrek)

SOFIE: Kan Mia nog eens een mop vertellen?

MIA: Nee, vandaag moet Leonie maar eens een mop vertellen.

LEONIE: Jamaar, ik kan geen moppen vertellen.

MIA: Jawel Leonie, begin maar.

LEONIE: Mag ze iets aangebakken zijn?

CINDY: Natuurlijk. Hoe vettiger hoe prettiger...!

LEONIE: Wat is de kleinste club van België?

ALAIN: Een voetbalclub...? Een biljartclub...?

LEONIE: Nee. Een condoom want er kan er maar ene in en dan moet 'm nog rechtstaan...!

MIA: (schaterlacht) Bwoehaha...! (maar de rest lacht niet)

CINDY: (berispt speels) Leonie, wat een vettige mop vertelt gij nu...!

ALAIN: (begrijpt het allemaal niet) Waarom moet die mens rechtstaan?

SOFIE: Zijn daar geen stoelen dan?

RENEEKE: Nee, die staan buiten op het terras.

ALAIN: Misschien wilt die mens geen inkom betalen...!

SOFIE: Als hij binnen staat dan staat hij toch droog hé...!

CINDY: (laat onverwachts een scherpe krijs) Sorry, het moest er even uit...!

MIA: Ik heb ook nog iets te zeggen.

ALAIN: Gaat gij ook nog karaoke zingen?

MIA: Nee, ik wil maar zeggen dat we de vieruurtjes, die we vandaag zullen krijgen, niet mogen opeten.

MEDAAR: Waarom niet?

MIA: We stoppen die in de frigo in onze keuken want die kunnen nog van pas komen.

MEDAAR: Dat gaat moeilijk zijn want ik heb nu al goesting en het is nog maar 10.00h.

(Als de kerkklokken plots beginnen te luiden slaan alle aanwezigen op ritme van de kerkklok 10 keer het hoofd gelijktijdig naar links en naar rechts en ze tellen mee. Ook Cindy en Mia doen nu mee. Bruno komt binnen, wordt aangespoord om mee te doen, maar gaat even snel weer terug naar buiten)

VIERDE BEDRIJF

(donderdag – late namiddag)

(Cindy, Mia, Leonie en Theo zijn aanwezig. Alain zit op het wc. Leonie draagt haar zondagse kleren. Theo draagt een lange overjas boven z'n ondergoed, hij is zijn broek weer vergeten aan te trekken. Theo wrikt aan het raam met een grote schroevendraaier)

- THEO: Dat raam is met niks open te krijgen. We kunnen het glas kapot slaan maar dan moeten ook nog die tralies weg en een ijzerzaag heb ik niet.
- MIA: Kunt ge niet wat harder wringen?
- THEO: Ik heb nu al tendinitis in m'n ellebogen. Binnenkort heb ik nog een verlamming.
- CINDY: Gij mankeert altijd iets, en mensen die altijd iets mankeren die worden zo oud als Leonie. 't Is erger als ge nooit iets mankeert, dan kunt ge van vandaag op morgen doodvallen.
- THEO: Denkt ge dat ik ga doodvallen...? Dat zou wel eens goed kunnen. Misschien een hersenbloeding omdat ik teveel nadenk. Mijn hersenen kunnen dat niet aan.
- MIA: Kom, 't is genoeg zo. Seffens zitten we hier nog met een dooie.
- CINDY: Dan hebben we onze lakens voor niks aan elkaar gebonden.
- MIA: Dan schakelen we nu over naar plan B, de sleutel van de buitendeur.
- THEO: (trommelt en scandeert luid) Waar is de sleutel...? Waar is de...
- CINDY: (berispt) Stil Theo...!
- MIA: Waar zit Alain?
- LEONIE: Die zit al uren aan een stuk op de wc. Dat is van de stress wegens die nakende ontsnapping. Die kan daar niet tegen. Dat is niet gezond, daar krijgt ge 't speen van aan uw poep.
- CINDY: En waar zit de rest?
- THEO: Sofie, Medaar en Reneeke zitten nog in de refter.
- MIA: Hebt gij geen honger, Leonie? Ge zou eigenlijk nog iets moeten eten voor we vertrekken.
- LEONIE: Nee nee, wij gaan onderweg nog een lekkere patatfriet eten met veel tartaar en een goei vettige boulet.
- ALAIN: (roept OFF) Het wc-papier is op. Kan er eens iemand een nieuwe rol brengen alstublieft?
- (Cindy haalt ondertussen een rol wc-papier uit de keuken en zal die aan Alain geven)
- CINDY: (tot Alain) Ge gaat uw stropke nog eens binnenstebuiten duwen met zolang op de wc te blijven zitten.
- MIA: Kijk eens door het raam, de zon schijnt. 't Is ècht terrasjesweer, dus vandaag MOET het gebeuren hé.
- LEONIE: Het zal zalig zijn op het terras aan de Schelde. Nu nog hopen dat we de lichtjes zien hé.
- MIA: We gaan op tijd vertrekken dan kunnen we nog wat gaan wandelen in het stadspark.

CINDY: (tot Theo) Hoe ver staat gij met de sleutel van de buitendeur na te maken?
 THEO: Die is klaar. Ik heb de namaaksleutel verstoep.
 MIA: Waar...?
 THEO: Dat zeg ik niet want hoe minder mensen het weten, hoe minder kans dat Bruno die sleutel zal vinden. (geeft een sleutel aan Mia) Dat is de originele sleutel van den Bruno.
 CINDY: Leonie, gij trekt ne jas aan hé want ge moogt geen valling pakken.
 MIA: Ge moogt uwe jas al gaan halen op uw kamer, maar zorg dat niemand u ziet hé.

(Bruno komt binnen met een dossier onder de arm net als Leonie de kamer wil verlaten)

BRUNO: Waar gaat ge naartoe, Leonie?
 LEONIE: Efkes stappen op de gang.
 BRUNO: (monstert haar outfit) Gij zijt zo pront gekleed?
 LEONIE: Dat is al tegen morgen voor het feest.
 BRUNO: Ge zijt er al vroeg bij. Dus morgen is het de grote dag. Iedereen doet morgen z'n zondagse kleren aan hé. Gij ook, hé Theo.
 THEO: Ik heb die al aan.
 BRUNO: (trekt de lange jas van Theo open) Stel u voor als morgen de burgemeester u zo ziet staan..., die mens gaat ne schrik pakken.
 CINDY: (als Leonie er vandoor wil) Leonie, stuurt gij eens iemand langs met een thermos koffie?
 LEONIE: Koffie is niet gezond. Ge kunt beter een trappist drinken, ha ha. (af)
 BRUNO: (tot Cindy en Mia) Waarom zijt gij niet naar de refter?
 CINDY: We kregen toch geen eten zolang uwe sleutel niet is gevonden.
 BRUNO: Dat was gisteren, vandaag is vandaag.
 MIA: Over uw sleutel gesproken, we hebben die gevonden, alstublieft. (geeft de originele sleutel terug aan Bruno)
 BRUNO: Waar lag 'm...?
 MIA: Hier op de gang. En voorts eerst nadenken vooraleer ge iemand van ons beschuldigt van diefstal...!

(Reneeke en Medaar komen binnen. Dwangneurose Medaar, de drie deuren aanraken, op één been op een tegel staan vóór de TV, twee keer op het dressoir tikken, vuilbak verschuiven. Maar hij heeft problemen bij de tegel voor de TV waar Bruno momenteel staat)

MIA: (tot Bruno) Kunt gij efkes opzij gaan?
 BRUNO: Waarom...?
 MIA: Omdat gij op Medaar zijne vloertegel staat...!
 BRUNO: (gaat opzij) Ja, die Medaar is nog zotter dan zot.
 MEDAAR: (tot Bruno) Waarom hebben wij vandaag geen vieruurtje gekregen...? Normaal krijgen we ons toetje om 16.00h en dat is al lang voorbij, kijk maar eens door het raam naar de kerkklok op de toren.
 BRUNO: Omdat er geen toetjes waren vandaag.
 RENEEKE: Dat kan niet.
 BRUNO: Toch is het zo.

THEO: Het zal wel beteren als Hilde morgen terug is uit verlof.
 MEDAAR: Het zal nooit beteren.
 BRUNO: Inderdaad, maar wat gaat ge daar aan doen, professor...?
 MEDAAR: We gaan in staking...?
 THEO: (trommelt en scandeert) Staking...! Staking...!
 BRUNO: Op uw gemak gij hé..., of moet ik u nog eens een uurtje aan de elektroden hangen...? (als Reneeke weer met de blokken wil spelen) Ja, bouw nog maar eens een toren. Misschien kunt ge tot in de hemel geraken, ha ha.

RENEEKE: Nee, ik ga een brug bouwen, zodat wij kunnen ontsnappen.
 BRUNO: Nog in geen 100 jaar kunt ge hier ontsnappen.
 CINDY: (laat haar bekende krijs) Sorry, het moest er even uit...!
 MIA: (schaterlacht) Bwoehaha...!
 RENEEKE: (tot Medaar) Mag ik ook een op uwe laptop spelen?
 MEDAAR: Natuurlijk.
 BRUNO: Nee nee, we gaan met u eerst nog eens een test doen. Normaal is dat een job voor de psychologen, maar die hebben vandaag geen tijd. De rest mag de kamer efkes verlaten.

MEDAAR: Ik wil dringend verzorgster Hilde spreken...!
 BRUNO: Dat gaat niet, Medaar. Hilde is in verlof. Die komt pas morgen terug werken.

RENEEKE: Medaar heeft het weeral heel moeilijk.
 BRUNO: Daar kan ik niet aandoen. Hup Medaar, naar buiten, en de rest ook. (als Reneeke ook mee naar buiten wil) Nee Reneeke, gij moet hier blijven...!

(Enkel Bruno en Reneeke blijven in de kamer)

BRUNO: (tot Reneeke) Ge moogt in de fauteuil plaatsnemen.
 RENEEKE: Nee, daar mag enkel Leonie in gaan zitten.
 BRUNO: Vandaag mag dat wèl. (zet een timer in gang)
 RENEEKE: Wat is dat? Een wekker...?
 BRUNO: Nee, een timer. We stoppen na 5 minuten. Kom, nu starten want ik heb het al zeer druk. (bij elk antwoord maakt Bruno aantekeningen in het dossier, maar hij geeft meestal de antwoorden zelf) Hoe voelt ge u...?
 RENEEKE: Wel euh...
 BRUNO: (onderbreekt) Goed zeker. Geen last van koorts, hoofdpijn of andere aandoeningen? Nee zeker. Voelt ge u neerslachtig?
 RENEEKE: Nee.
 BRUNO: Hoe ziet ge uw toekomst hier? Hoopvol zeker. Geen last van waanbeelden? Neen. Gij eet drie maal per dag?
 RENEEKE: Ja en ik ga één keer per dag naar de wc voor een grote commissie.
 BRUNO: Dat moet ik niet weten.
 RENEEKE: Wat moet ge dan wel weten?
 BRUNO: Niks meer. (zet de timer uit)
 RENEEKE: Maar de 5 minuten zijn nog niet eens voorbij.
 BRUNO: Jawel, het onderzoek is afgelopen.
 RENEEKE: Dat was de moeite niet.
 BRUNO: En ge weet, als ze hier iets van plan zijn, dat ge dat tegen mij moet komen vertellen, hé Reneeke.

RENEEKE: Okee, dat zal ik zeker doen.
 BRUNO: Zijn ze hier momenteel iets van plan...?
 RENEEKE: (aarzelend) Wel euh..., ja.
 BRUNO: En wát zijn ze van plan...?
 RENEEKE: Dat mag ik niet verklappen.
 BRUNO: Jawel, kom maar eens mee naar mijn bureel.

(Alain komt stiekem piepen aan de deur van de wc)

BRUNO: Als gij mij iets verklapt dan krijgt ge van mij twee toetjes.
 RENEEKE: Ja, die lust ik wel.
 BRUNO: Kom dan maar eens mee met mij.

(Bruno met Reneeke af. Alain komt van de wc)

ALAIN: (nijdig) De smeerlap...!

(Sofie daagt op met haar hondje en legt een briefomslag op dressoir. Ze begint dan de toetsen van de afstandsbediening te tellen)

ALAIN: Waar zit de rest? Ik moet die dringend spreken.
 SOFIE: Wanneer mag ons Celleke eens meerijden met uw trein?
 ALAIN: Nu. Zet hem maar op de trein.
 SOFIE: Maar hij heeft geen kaartje gekocht hé.
 ALAIN: Vandaag is 't gratis, 't is Trein-Tram-Busdag.
 SOFIE: Het zijn er 38...!
 ALAIN: Wat zijn er 38, Sofie...?
 SOFIE: Het aantal knopjes op de afstandsbediening.
 ALAIN: Sofieke, daar heb ik nu geen tijd voor. Ik moet dringend de rest spreken. Waar zit iedereen? (gaat er vandoor)

(Sofie staart door het raam als Leonie naar binnen komt met haar jas en handtas. Haar jas legt ze in de keuken)

SOFIE: Moeke ziet er goed uit vandaag. Amaai, ge zijt een schoon madammeke.
 LEONIE: Ja, Moeke gaat vandaag naar de lichtjes van de Schelde kijken.
 SOFIE: Dan moet ge er nog beter uitzien. Moeke mag hier eens op een stoel gaan zitten.
 LEONIE: Wat zijt ge van plan?
 SOFIE: We gaan van u nog een mooier Moeke maken.

(Onder volgend gesprek zal Sofie bij Leonie spray spuiten, poeder op de wangen vegen en de haren borstelen)

LEONIE: Sofieke, waarom durft gij nooit in iemands ogen kijken als ge praat?
 SOFIE: (aarzelend) Omdat ik euh..., omdat ik me schaam voor iets wat ik als kind meegemaakt heb.
 LEONIE: En wat hebt gij meegemaakt kindje? Kom, vertel het eens aan Moeke.

- SOFIE: Ik heb een bloempot van het vierde verdiep naar beneden gegooid naar iemand. Ik wou hem alleen maar bang maken, maar hij heeft die bloempot per toeval op zijne kop gekregen met een schedelbreuk als gevolg. Hij ligt nog steeds in coma.
- LEONIE: En wie is "hij"...?
- SOFIE: Mijn stiefvader. Sindsdien wil mijn mama me niet meer zien.
- LEONIE: Waarom niet, gij zijt toch haar dochter?
- SOFIE: Ja, maar ik deed dat omdat hij steeds aan mij zat te prutsen als ons mama niet thuis was.
- LEONIE: Waarom hebt ge dat niet tegen uw mama gezegd?
- SOFIE: Ik heb het haar wel 100 keer verteld, maar ze geloofde mij niet. En nu ligt die mens daar in coma door mijn eigen stomme schuld. Oh ik schaam me zo.
- LEONIE: (troost haar) Ge moet u daarvoor niet schamen. Uw stiefvader heeft z'n verdiende loon gekregen. Van kinderen blijft ge af...!
- SOFIE: Enkel mijn Celleke begrijpt wat ik allemaal heb moeten doorstaan, maar spijtig genoeg kan die niet praten.
- LEONIE: En nu begrijp ik ook dat ge mij al die tijd al "Moeke" noemt. Maar ik kan uw eigen mama niet vervangen, Sofieke.
- SOFIE: Gij zult voor altijd MIJN Moeke blijven. (omhelst haar). Alleen spijtig dat gij al zou oud zijn.
- LEONIE: Ja, ik word morgen 100 jaar, maar ik ga gemakkelijk de 110 halen als ik blijf zoals ik nu ben. Met een beetje geluk kunnen wij nog 10 jaar samen zijn.
- SOFIE: Merci Moeke, voor alles wat ge voor mij hebt gedaan.
- LEONIE: (aangeslagen) Nog efkes en ik begin hier te wenen hé...!
- SOFIE: Dat moet ge ook niet doen. Geniet straks maar van uwe trappist en van de lichtjes van de Schelde.
- LEONIE: Ik zal mijn saccoche maar in de keuken verstoppen. (even af naar de keuken)

(Mia, Cindy, Alain en Medaar komen. Medaar zoals steeds met dwangneurose, de drie deuren aanraken, op één been op een tegel staan voor de TV, twee keer op het dressoir tikken en de vuilbak verschuiven)

- MIA: (reeds in gesprek met Alain) ...en hoe hebt gij dat gehoord...?
- ALAIN: Ik zat op 't seinhuisje. Reneeke zou twee toetjes krijgen van Bruno als ze hem meer zou vertellen.
- MEDAAR: Hoe..., en wij hebben er vandaag geen gekregen...?
- ALAIN: Ja, waar waren onze toetjes van deze namiddag?
- MIA: Dat moeten we eens uitzoeken.
- SOFIE: (merkt iets door het raam) Ik weet waar onze toetjes zijn. Kom hier maar eens kijken bij het raam. Ziet ge ginder die rode Mazda?
- ALAIN: (bij het raam) Is dat den Bruno...? Met onze vieruurtjes...? Die pakt hij gewoon mee naar huis...
- MEDAAR: (vervolgt) ...ja, en hij eet die zelf op.
- ALAIN: Zoiets..., daar word ik kwaad van. (luider) Ik kan daar niet tegen hé ...!
- LEONIE: Alain, denk aan uwe tikker.
- ALAIN: (boos) Leonie, hier gaat den Bruno nog voor boeten...! Zeker weten...!

(Theo komt binnen met zijn trommel)

- THEO: De rolstoel van Leonie staat hier buiten aan de deur al gereed en de banden zijn opgepompt. (hoestbui) Dat zal wel tuberculose zijn.
- LEONIE: (kijkt in Theo z'n keel) Ja, uw keel ziet flink rood.
- THEO: Dan wordt het keelkanker. Dat is twee voor de prijs van één.
- ALAIN: (afroep door megafoon) De Eurostar vanuit Parijs arriveert in Antwerpen-Centraal binnen enkele minuten. De reizigers met bestemming Brussel-Zuid mogen zich al begeven naar spoor 8.
- THEO: Zijt gij met uwe trein naar Parijs geweest?
- ALAIN: Ja.
- THEO: Hebt ge de Seine gezien?
- ALAIN: Nee, maar hij wel de mijne, ha ha...!
- MIA: (schaterlacht) Bwoehaha...! Dat is een goei.
- CINDY: Ja, den Alain heeft vandaag de gele trui.
- MIA: Ik heb schrik dat Reneeke ons plan gaat verraden.
- LEONIE: Met Reneeke weet ge nooit.
- MIA: We zullen om 17.00h met Leonie ontsnappen. Reneeke hoeft er niet bij te zijn, dan kan zij niks verraden aan Bruno.
- ALAIN: Wie gaat Bruno ondertussen weglokken naar een andere vleugel? Daar mag niemand van ons komen hé.
- LEONIE: Behalve Sofie.
- MIA: Okee, dan moet Sofie den Bruno naar daar lokken.
- SOFIE: Hoe moet ik dat doen...?
- MIA: Uw hond wordt plots ziek...?
- CINDY: Of hij bijt iemand..., of zoiets...!
- SOFIE: Mijn Celleke bijt niemand. Celleke is braaf.
- MIA: Sofie, gij moet daar enkel wat tumult veroorzaken, wij doen de rest wel.
- LEONIE: (tot Cindy en Mia) Maar men gaat u buiten herkennen aan uwe tuniek.
- CINDY: Nee Leonie, ons goei kleren liggen in ons camionette.
- THEO: (voelt plots aan z'n oor) Hier, ik heb 't weeral zitten...! Ik heb weer last van tinnitus.
- CINDY: Wat is dat...?
- THEO: Constant gepiep in m'n rechteroor.
- CINDY: Nee, dat is een wielkje van Alain z'n trein dat piept.
- ALAIN: Ja, mijne locomotief zou eens binnen moeten voor groot nazicht.
- MIA: (tot Theo) Waar is de sleutel die gij gemaakt hebt voor ons?
- THEO: (haalt de namaaksleutel uit de vuilnisbak) Alstublieft...!
- MIA: (monstert de sleutel) Wel Theo, dat hebt ge fantastisch gedaan.
- THEO: (fier) Ik ben een èchte kunstenaar hé.
- CINDY: En past 'm op de buitendeur?
- THEO: Natuurlijk want ik heb 'm al getest. Ge kunt zo naar buiten lopen.
- MIA: Dan mag den Theo vandaag een mop vertellen.
- THEO: Wel euh, ik kom een man tegen die voorover gebukt stapt. De man zegt dat is van hard te werken. Een tweede man staat een beetje verder ook voorover gebukt. Hij zegt, ik ben gisteren gaan verhuizen en ik heb pijn in mijne rug. Een beetje verder staat een derde man helemaal dubbel geplooid. Hij zegt, ik heb het speen en ik ben gisteren naar de dokter geweest en die heeft gezegd dat ik het goed in 't oog moest houden.

ALAIN: (lacht niet, bukt zich, dan tot Leonie) Zou ik dat ook moeten doen?
MIA: (schaterlacht) Bwoehaha...!
MEDAAR: (tot Mia) Mogen wij ons vieruurtje van gisteren nu opeten? Die staan nog in onze frigo hé.
CINDY: Nee, wacht daar nog maar efkes mee, die komen nog van pas.
MIA: Dan mag Sofie nu naar de andere vleugel gaan en daar een schermutseling ontketenen zodat Bruno weg is van zijn bureel en dan kunnen Cindy en ik met Leonie naar buiten.
SOFIE: (presenteert Mia de briefomslag) Kunt ge onderweg deze brief afgeven op dit adres? Dat is niet zo ver van hier. De brief is gericht aan mijn mama. Ik vraag gewoon waarom ze mij niet komt bezoeken. Ik wil haar nog eens zien.
MIA: Dat spelen wij wel klaar, Sofieke.
SOFIE: Merci.
ALAIN: Voor mij moogt ge pistachenoten meebrengen.
CINDY: Nog iemand iets? Nee...? Dan zijn we nu riebebie...!
SOFIE: Moeke, amuseer u hé. En laat uwe trappist smaken. (knuffelt Leonie)
MEDAAR: (ad Sofie) Nu komt er oxytocine vrij. Dat is het knuffelhormoon.
SOFIE: (tot Leonie) Zegt gij nog iets tegen mijn Celleke?
LEONIE: Dag Celleke.
SOFIE: (blaft) Waf waf...! Hij gaat u missen, zegt 'm.
LEONIE: Ik heb ook nog iets voor u. (hangt haar gouden kettinkje rond de hals van Sofie) Draag dit maar zolang ik weg ben.
SOFIE: (verheugd) Och zo schoon. Merci Moeke. Maar ge moet zeker terugkomen hé. Wie gaat anders mijn schoennestels binden? (af)
ALAIN: (tot Leonie) Krijgen wij ook nog iets?
LEONIE: (geeft hem het pakje zure beertjes) Hier, verdeel die maar.
MEDAAR: (gooit een handdoek over de CAM) Ge weet maar nooit dat ze meekijken.
CINDY: (laat onverwachts een krijs..., iedereen schrikt) Sorry, het moest er even uit...! Oei, ik geraak er precies niet meer vanaf. Stel dat ik zo begin te krijsen op het terras aan de Schelde.
MIA: We zouden nogal beziens hebben, bwoehaha...!
THEO: Wat moeten wij ondertussen doen?
MIA: Ondertussen moogt ge allemaal iets maken voor de verjaardag van Leonie. Het zal een feest worden dat ze nooit meer vergeet.
LEONIE: Maar hou het simpel, hé mannekes. Ik begin nu al te blozen.

(De kerkklokken luiden 17.00h. Behalve Medaar slaat iedereen op het ritme van de kerkklok z'n hoofd gelijktijdig naar links en naar rechts en ze tellen mee tot 5)

ALAIN: (tot Medaar) Waarom doet gij niet mee?
MEDAAR: Omdat de klok van de kerktoren een minuut voor is op het uur van mijne laptop.
CINDY: Kom, dan is het nu tijd om te vertrekken...!

(Leonie haalt haar jas uit de keuken. Theo, Alain en Medaar nemen afscheid van Leonie)

ALAIN: Amaai Leonie, gij ruikt zo goed. Gaat gij nog ne vrijer zoeken of wàt...?
 THEO: Leonie, ge moet ons beloven van terug te komen hé.
 LEONIE: Natuurlijk Theo, waar kunnen wij nog beter zijn...!

(Sofie stormt in lichte paniek binnen)

SOFIE: Reneeke is alles gaan vertellen tegen den Bruno...!
 CINDY: Hoe is dat toch mogelijk...?
 THEO: Amaai Medaar, als gij met zoiets gaat trouwen.
 MEDAAR: Ja, Reneeke is veel te eerlijk. Volgens de huisregels is ontsnappen verboden en wet is wet bij haar. Maar ze heeft een hart van goud.
 SOFIE: Bruno is nu onze slaapkamers aan 't doorzoeken.
 ALAIN: Natuurlijk wordt die Bruno wantrouwig als Reneeke begint te klikken.
 MIA: Nu moeten we toch maken dat we weg zijn want Bruno zal hier aanstonds binnenvallen...! Kom...!
 MEDAAR: Neem de lift maar; Bruno komt toch altijd naar boven langs de trap.
 LEONIE: Tot morgen allemaal dan hé.

(Cindy, Mia en Leonie af. Sofie kijkt door het raam)

ALAIN: Kan iemand bij de deur de wacht houden?
 MEDAAR: Ja ikke...! (zet zich bij de deuropening)
 ALAIN: Als dat maar niet verkeerd gaat aflopen...!
 THEO: Ik krijg onregelmatige hartkloppingen, dat zal wel een hartinfarct worden. (plots) Psssst..., hoor ge dat ook? Dat ben ik. Dat is mijn systolische hartklep. Vroeg of laat stuik ik hier ineen gelijk een patattenzak.
 ALAIN: Nee Theo, dat is van de spanning. Moet ge mijn hart eens voelen? De stress komt er bijna langs achter uit. (tot Sofie) Zijn ze al buiten met Leonie?
 SOFIE: Nee, ik zie hen nog niet.
 ALAIN: Oei, als die in de gang op Bruno gebotst zijn dan is 't kermis in Den Beiaard...!
 MEDAAR: (plots) Pas op, den Bruno is op komst en hij is heel kwaad want hij pakt grote schreden en hij ziet zo rood als een kalkoen...! (sluit de deur)
 THEO: Hoe kunnen we die tegenhouden?
 ALAIN: We moeten de deur barricaderen...!

(Men schuift vanalles tegen de deur)

BRUNO: (bonkt op de deur, brult OFF) Doe die deur open...!
 THEO: Niks van...! (trommelt en scandeert) Deur dicht..., deur dicht...!
 BRUNO: (roept OFF) Als ge nu niet gaat opendoen dan beuk ik de deur in...!
 ALAIN: Dan gaat gij die deur kunnen betalen, kerel.

(Bruno geraakt uiteindelijk binnen)

BRUNO: (in paniek) Waar zijn ze...?
 ALAIN: Wie...?
 BRUNO: Cindy, Mia en Leonie...? (haalt de handdoek van de CAM)

MEDAAR: Niet gezien.
 BRUNO: (trekt alle deuren open) Als dat waar is dan gaan ze er niet goed van zijn...! Dat wordt drie dagen eenzame opsluiting...!
 THEO: Vertel dat morgen maar tegen de directrice en de burgemeester op uw feestje, schijtlaars...!
 BRUNO: En jij..., ga uw kleren aantrekken, onnozele debiel...!
 ALAIN: Gij moogt zoiets niet zeggen...! Dat heeft de directeur van Den Beiaard zelf tegen mij gezegd.
 MEDAAR: (tot Bruno) Een debiel heeft nog altijd een IQ van 65 en een idioot als jij heeft maar een IQ van 20.
 SOFIE: (kijkt door het raam, dan enthousiast) Kijk daar, ze zijn al op de parking.

(Allen aan het raam. Behalve Bruno wuiven ze nog na)

BRUNO: (verontwaardigd) 't Is dus toch waar...! (slaat alarm via muurtelefoon) Mevrouw Leemans, Bruno van vleugel C hier. Er zijn drie patiënten ontsnapt...! - - - Hoe dat zoiets kan gebeuren, dat zal ik eens rap uitleggen... (wordt gehinderd worden door de patiënten)

(Theo slaat op z'n trommel, Medaar rolt een hele wc-rol af over Bruno. Het hondje van Sofie blaft alsmaar)

BRUNO: (kwaad geïrriteerd) Ga weg met uwe onnozele hond...! (duwt het hondje van Sofie brutaal weg)
 SOFIE: (tot Alain) Kijk wat die met mijn Celleke doet...!
 THEO: Laat hem in z'n been bijten...!
 ALAIN: (afroep door megafoon) Dames en heren, de intercity van Brussel-Zuid naar Leuven, Luik, Charleroi en Bergen van 16.10h zal aanstonds vertrekken op spoor 14. Gelieve de sporen niet te betreden alstublieft. Er staan zware straffen op, zie reglement treinverkeer NMBS, artikel 14, paragraaf 6.
 BRUNO: (wordt bijna gek met de telefoon in z'n hand, tot Alain) Houdt u kalm of ik pak uw stationpet af...!
 ALAIN: Dat moet jij eens riskeren, dan zal ik eens met u doen wat ik met die chauffeur gedaan heb die mijne hond heeft dood gereden...!
 BRUNO: (pakt Alain z'n stationpet af, dan door de telefoon) - - - - Jammaar mevrouw Leemans, ik kan hier momenteel niet weg...!
 ALAIN: (kwaad tot de rest) Nu gaat den Bruno over de streep. Kom, wij gaan er ook vandoor...! (ad Bruno) Hij mag zijne Beiaard in z'n kont steken...!
 THEO: Jammaar Alain, die gaat daar toch niet in...!
 ALAIN: Als hij hard genoeg duwt wèl...!

(Alle patiënten gaan er vandoor)

BRUNO: (door hoorn) En nu zijn ze allemaal de pist in...! - - - - Ja mevrouw Leemans. (haakt in, roept hen nog na) Héla, waar gaat gij naartoe...? (tiert en vloekt) Verdomme hé...! (holt de patiënten achterna)

VIJFDE BEDRIJF

(vrijdag - voormiddag)

(De TV speelt zacht op de achtergrond. Alain speelt met z'n treintje, zonder stationpet op z'n kop. Medaar zit aan z'n laptop. Reneeke speelt met de blokken. Sofie speelt met haar hondje. Een blokje van Reneeke valt op de grond. Medaar raapt het voor haar op, maar is wantrouwig tegenover de CAM. Plots horen ze een politiebericht op TV. Men zet het volume iets luider)

- STEM TV: De federale politie is dringend op zoek naar drie patiënten die ontsnapt zijn uit psychiatrische instelling Den Beiaard. De politie vraagt om uit te kijken naar drie vrouwen waarvan twee dezelfde tuniek dragen. De derde vrouw beweegt zich voort in een rolstoel. Ze verlieten de instelling op donderdagnamiddag en houden zich vermoedelijk schuil in de omgeving van de Schelde. De vermiste patiënten hebben dringend medicatie nodig. Heeft u iets gezien gelieve dan contact op te nemen met de politie via het gratis nummer 0800/30.300.
- SOFIE: Die worden nog wereldberoemd.
- ALAIN: (staart door het raam) Waar blijven die vrouwen toch...? 't Is al voorbij 10.30h.
- SOFIE: Die moesten toch al lang terug zijn met Moeke.
- MEDAAR: Misschien heeft de politie hen opgepakt en in de gevangenis gestoken.
- RENEEKE: Iemand van 100 jaar stoppen ze niet meer in de gevangenis.
- ALAIN: Nee, maar Cindy en Mia wel. En Leonie kan alleen met haar rolstoel nooit tot hier geraken.
- MEDAAR: Waar zit Leonie dan...?
- RENEEKE: En waar zit den Theo...? Die heb ik vandaag ook nog niet gezien.
- MEDAAR: Hij was deze morgen zelfs niet bij het ontbijt in de refter en dat verwondert mij want die zit meestal als eerste aan tafel.
- ALAIN: (vriendelijk tot Reneeke) Waarom zijt gij aan Bruno gaan vertellen over de ontsnapping?
- RENEEKE: Ik weet 't niet. Het is sterker dan mezelf. Dat is gelijk de schorpioen en de kikker die samen een rivier moeten oversteken. De schorpioen zit op de rug van de kikker, die zei ook dat hij de kikker niet zou steken. Maar halverwege stak hij de kikker wel. De kikker vroeg waarom hij dat deed en de schorpioen zei ook, het is sterker dan mezelf.
- ALAIN: Zo blijven wij geen vrienden, hé Reneeke, als gij alles gaat verraden wat hier gebeurt.
- RENEEKE: (kordaat) Er staat in het huisreglement dat wij NIET mogen ontsnappen. NIET dus, en wet is wet. En als wij geen vrienden blijven dan ben ik ook weg...! (veert van haar stoel)
- ALAIN: Waar gaat gij naartoe...?
- RENEEKE: Met de aliens mee. Ik ga mijn valies maken.
- MEDAAR: (houdt haar tegen) Ik wil niet dat gij met de aliens meegaat. Gij moet bij mij blijven.
- RENEEKE: Dat is héél lief van u. Maar gij kunt toch ook met de aliens mee.
- MEDAAR: (na enige twijfeling) Okee, dan ga ik ook mee.

(Als Reneeke de kamer verlaat steekt zij boos haar tong nog uit naar Alain. Medaar gaat haar achterna, maar is wantrouwig voor de CAM.

ALAIN: (tot Sofie) Gij hebt toch een braaf hondje.
 SOFIE: Ja, Celleke is heel braaf. Wilt gij hem eens vasthouden?
 ALAIN: Nee.
 SOFIE: Waarom niet?
 ALAIN: Ik denk dan elke keer aan mijn eigen hond die ze dood hebben gereden en dan krijg ik hartzeer. Hij was mijn beste vriend.
 SOFIE: Celleke is ook mijn beste vriend, en Moeke ook natuurlijk. Maar waar blijft Moeke...?
 ALAIN: Och, die is in goei handen.
 SOFIE: Ja, dat denk ik nu ook wel. Cindy en Mia zijn twee toffe madammen.
 ALAIN: En nu gebeurt hier eindelijk eens iets.
 SOFIE: Ja, voor de rest is het hier maar een saaie boel. Opstaan, wandelen, slapen, opstaan, wandelen, slapen...
 ALAIN: Hebt gij deze nacht de sirene van die ambulance ook gehoord?
 SOFIE: Ja, dat moet hier ergens vlakbij geweest zijn.

(Hilde komt opgewekt binnen)

HILDE: Goeiemorgen iedereen.
 ALAIN: (tevreden) Daar se, ons Hildeke. Ge zijt al terug uit congé.
 SOFIE: Hoe is de vakantie in de Ardennen geweest?
 HILDE: Goed. Helemaal uitgerust. En hoe is 't hier geweest met de nieuwe verzorger Bruno?
 SOFIE: Slecht.
 ALAIN: Dat is gene mens om hier te werken met mensen zoals wij.
 HILDE: Ik heb er al van gehoord ondertussen. Ik vrees dat hij volgende week niet meer moet terugkomen. Zijn ontslagbrief ligt al klaar. Maar hij weet het zelf nog niet.
 ALAIN: Goed dat die pipo met z'n "klikken en klakken" buiten ligt.
 HILDE: En Leonie is er vandoor, heb ik gehoord...?
 ALAIN: Ja, die is ook op vakantie.
 SOFIE: Maar Moeke komt zeker terug, heeft ze mijzelf beloofd.

(Reneeke komt binnen met een valies, gekleed in haar jas en met de voelspriet op haar kop. Ze zet zich gereed bij de deur. Ook Medaar gekleed in jas met valies en een hoedje van aluminiumfolie op z'n kop, komt binnen. Medaar doet z'n dwangneurose, de drie deuren aanraken, met één been op vloertegel staan voor de TV, twee keer op dressoir tikken, vuilbak verschuiven. Hij gaat dan aan de deur naast Reneeke staan, hand in hand)

ALAIN: Pas op, Medaar. Die CAM kan u filmen...!
 MEDAAR: Die CAM...? Daar se...! (toont z'n middelvinger aan de CAM)
 HILDE: Dag Reneeke, dag Medaar. (maar krijgt geen reactie) Waarom antwoordt ge niet?
 RENEEKE: Gij hebt ons in de steek gelaten.

HILDE: Ik moet tussendoor toch ook eens aan mijn man en m'n twee kindjes denken.
 MEDAAR: Ja, dat is waar.
 RENEEKE: Medaar en ik gaan ook kindjes kopen.
 MEDAAR: Ja, ook twee. Een wit en een zwart.
 HILDE: Waarom hebt gij zo'n speciaal hoedje op uwe kop?
 MEDAAR: Die aliens zijn slim en willen nog slimmer worden, en met dit hoedje kunnen ze mijn intilgentie niet stelen.

(Bruno komt binnen. Hij is duidelijk slechtgehumeurd)

BRUNO: (tot Alain) Gij moet langsgaan bij de dokter.
 ALAIN: Ik wil niet...!
 BRUNO: (haalt zwaar uit naar Alain) Als ik zeg dat gij naar de dokter moet dan MOET gij naar de dokter..., of hoort gij niet goed misschien...!
 HILDE: (tempert) Kalm Bruno...!
 ALAIN: (tot Hilde, ad Bruno) Nu ziet ge zelf hoe die is. Zo doet die al heel de week tegen ons. Hij heeft zelfs mijn stationpet afgepakt.
 HILDE: (tot Bruno) Waar zijt gij toch mee bezig, gast...?
 BRUNO: (roept boos) Omdat Alain flink op m'n systeem werkte, ja.
 ALAIN: Ge moet niet kwaad worden.
 MEDAAR: Den Bruno kan z'n job niet aan.
 BRUNO: Wie zegt dat...?
 MEDAAR: Ikke.
 ALAIN: Ge hebt niet eens tijd om ons de dagelijkse medicatie te geven. Het is bijna 11.00h, hebt gij vandaag al pillekes gezien? Ikke niet hoor.
 HILDE: (tot Bruno) Zoiets moogt ge toch nooit vergeten.
 BRUNO: Euh..., dat ligt allemaal aan die ontsnapping...! Ik ben helemaal over m'n toeren...!
 HILDE: Wat is hier nog allemaal gebeurd terwijl ik in verlof was? De patiënten zijn allemaal zo kwaad.
 BRUNO: (tracht zich te redden) Ge weet zelf ook wel hoe psychiatrische patiënten zijn. Soms is er geen huis mee te houden.
 HILDE: Maar wie vriendschap geeft zal vriendschap krijgen.
 BRUNO: Ik had weinig vriendschap aan hen.
 MEDAAR: Dat ligt aan uzelf. (boos) Gij denkt te veel aan uzelf in plaats van aan uw patiënten...! Ik begrijp niet hoe gij een diploma van verzorger hebt kunnen behalen. Gij zijt nog te slecht om achter een vuilkar te lopen...!
 HILDE: (tot Bruno) Dat is de eerste keer dat ik Medaar zo kwaad zie. Dan moet er wel ècht iets scheefgelopen zijn hier.
 BRUNO: Dus gij gelooft de patiënten eerder dan mij...?
 HILDE: Het zal een schoon feest worden hier seffens, zonder het feestvarken dat nog steeds vermist is. De plaatselijke fanfare en de burgemeester zijn al aangekomen en staan daar beneden in de hal te wachten hé. En mevrouw Leemans is in alle staten...!
 BRUNO: Dat interesseert mij niet.
 HILDE: Daar gaat de directie niet mee kunnen lachen, hé vriend.
 BRUNO: Dan is dat maar zo.
 HILDE: En waarom dagen die twee schilders niet meer op? Het schilderwerk is nog niet half gedaan en seffens begint de receptie al.

BRUNO: Schilders...? Welke schilders...? Daar weet ik niks van.
 HILDE: En hoe is die ontsnapping gisteren kunnen gebeuren?
 BRUNO: Met een sleutel die Theo nagemaakt heeft van een lepel. We hebben allerlei materiaal gevonden op zijn kamer. Het leek wel een hele atelier.
 MEDAAR: Ja, den Theo is kunstenaar voor iets hé.
 ALAIN: Waar zit den Theo trouwens? We hebben die vandaag nog niet gezien.
 BRUNO: Die gaat ge de eerste weken ook niet meer zien.
 RENEEKE: Waarom niet?
 BRUNO: Hij had in plaats van één wel twee sleutels van de buitendeur nagemaakt. Hij is gisteravond nog gevlucht met zijn trommel, maar hier bij de eerste rode lichten is hij onder een auto gelopen. Hij had geen schoenen aan, vergeten zoals altijd. Hij ligt in de kliniek met gebroken armen en benen. Het zal deugd doen dat we van het lawaai van die vervelende trommel een tijdje vanaf zijn.
 HILDE: Zoiets zegt ge toch niet over uw patiënten...!
 BRUNO: Die patiënten maken mij hier stilaan gek.
 ALAIN: Dan kunt gij misschien hier beter komen zitten in plaats van wij...!
 BRUNO: Het is allemaal de schuld van die twee nieuwe patiënten.
 HILDE: (verwonderd) Welke twee nieuwe patiënten...???
 BRUNO: Dat zijn probleemgevallen, oproerkraaiers, allebei.
 HILDE: Dat kan niet want die twee nieuwe patiënten komen deze week niet.
 BRUNO: (verbaasd) Hoe...?
 HILDE: Die instelling heeft met u getelefoneerd om te bevestigen, naar 't schijnt.
 BRUNO: Ik weet van niks.

(Plots horen we op de achtergrond een paar oefennoten van een fanfare)

ALAIN: Hoor..., de fanfare staat al gereed.
 SOFIE: Waar blijft Moeke toch...?
 ALAIN: (staart door het raam) Daar is iets gebeurd op de parking...! Er staat een lijkwagen.
 BRUNO: Daar zal misschien weer een patiënt onder een auto gelopen zijn, ha ha...! Als ze denken dat het buiten beter is dan moeten ze dat maar doen.
 MEDAAR: Gij beseft niet eens wat ge zegt, snul...!
 BRUNO: Op uw gemak, hé professor.
 RENEEKE: (duwt Bruno opzij) Laat mijne Medaar gerust of ik zal eens met mijne voet tegen uwe offerblok stampen...!
 BRUNO: (tot Hilde) Hoor eens aan hoe die tegen mij reageren...! Dat is toch niet normaal.
 HILDE: Misschien wel als gij zo reageert. Bij mij hebben ze dat nooit gedaan.
 BRUNO: Dus gij gaat mij vertellen dat ik een slechte verzorger ben...?
 HILDE: Ik zou mijn volgepropte GFT-bak nog niet laten verzorgen door u...!
 ALAIN: (met schouderklopje) Proficiat Hilde, dat is nu eens de nagel op de kop.

(Cindy en Mia komen binnen. Ze zijn nu beiden goed gekleed, maar hun blik verradt dat er iets scheelt. De patiënten zijn bijzonder blij)

- BRUNO: (tot Cindy en Mia) Hier is het uitschot...! Daar gaat ge niet goed van zijn hé...!
- MIA: (streng) En gij..., gij moet nu eens efkes héél goed uwe mond houden of anders zal IK eens kwaad worden...!
- BRUNO: (stoot Hilde aan) Zeg ook eens iets tegen hen hé.
- HILDE: Ik heb niks te zeggen.
- CINDY: (tot Sofie) We hebben uw brief afgegeven bij uw mama.
- SOFIE: En wat antwoordde ze...?
- CINDY: Ze wil u nooit meer zien.
- SOFIE: (aangeslagen) Okee, maar toch merci.
- MIA: (tot Alain) En hier zijn uw pistachenoten.
- ALAIN: Merci, maar betalen kan ik niet want ik heb geen geld.
- HILDE: Geen probleem, de hulpkas zal wel sponsoren.
- ALAIN: Waarom zijt ge zo laat terug?
- CINDY: We hebben deze nacht in ons camionette geslapen.
- SOFIE: En waar is Moeke...?
- MIA: (aarzeland) Die is euh... (met blik naar Cindy)
- BRUNO: (als plots de muurtelefoon rinkelt) Wacht eens efkes. (neemt op) Hallo met Den Beiaard. - - - Hoe die komen pas volgende week...? Dat kan niet want die zijn hier al een week geleden gearriveerd. - - - Hoe die zitten daar nog bij u...? (haakt in, dan tot Cindy en Mia) Wie zijt gij...?
- MIA: Wij zijn de schilders van schilderwerken Bosmans, zoals wij u al 100 keer gezegd hebben...!
- CINDY: (vervolgt) Maar gij wou ons niet geloven.
- MIA: Wacht maar tot schilderwerken Bosmans u de rekening zal sturen. We zijn hier 92 uren opgesloten geweest hé...!
- HILDE: Nu begin ik het stilaan te snappen.
- BRUNO: Een mens mag al eens een vergissing maken als hij zoveel werk heeft.
- MIA: Noemt gij dat "werken"... , achter uw bureau zitten gokken op Casino-games...?
- BRUNO: Dat kan niet.
- MIA: Jawel, ik heb het met m'n eigen ogen gezien. Gij zijt verslaafd aan gokken op uwe pc.
- MEDAAR: En denk maar niet dat ge winst maakt.
- BRUNO: Waarom niet?
- MEDAAR: Ik heb uw winsten laten overschrijven naar een andere rekening, MIJN rekening. Maar dat had gij nog niet opgemerkt, ha ha, lompe kloot...!
- BRUNO: Hebt gij aan mijne pc gezeten...?
- MEDAAR: Natuurlijk, hier op mijne laptop had ik geen internet.
- CINDY: (tot Bruno) En dat gij al de vieruurtjes van de patiënten steelt en mee naar huis neemt is ook niet waar zeker...?
- BRUNO: Nee, dat is niet waar.
- MIA: We hebben het van hieruit gezien dat ge een heel krat toetjes in uwe auto hebt gedragen, leugenaar...!
- ALAIN: Daar gaat gij nog voor boeten, kerel...!
- BRUNO: Oh ja...? Hoe gaat gij dat doen? Mij in de hoek zetten, ha ha...? Gij kunt niet eens fatsoenlijk met een trein rijden, stationchef van m'n voeten...!
- ALAIN: Nu heeft hij op m'n tenen getrapt..., hou me tegen of ik trek zijne kop uit...! (wil op Bruno stuiken)

- HILDE: (houdt hem tegen) Blijf kalm, Alain...!
- BRUNO: En nu zullen de schilders worden opgepakt voor ontvoering plus gijzeling. Dat gaat gevangenis worden, mannekes. Daar gaat het niet zo plezant zijn als hier.
- SOFIE: (bijna hysterisch) IK WIL NU WETEN WAAR MOEKE IS...!
- MIA: (aarzelend) Wel euh..., de laatste wens van Leonie was met een trappist op een terraske gaan zitten en naar de lichtjes van de Schelde kijken en dat hebben we gedaan.
- CINDY: We hebben 6 trappisten gedronken en we hebben veel gelachen.
- MIA: En deze nacht zijn we alle drie in 't slaap gevallen in ons camionette.
- HILDE: En waar is Leonie nu...?
- CINDY: Nog in ons camionette.
- HILDE: Haal haar dan onmiddellijk naar hier.
- MIA: Dat gaat niet.
- HILDE: Waarom niet?
- CINDY: Leonie wordt niet meer wakker.
- MIA: Leonie is dood...!
- SOFIE: (in alle staten) Is Moeke dood...? Dat kan niet waar zijn want ze heeft mij beloofd van terug te komen en Moeke houdt altijd haar belofte...! (begint met haar hele lichaam te wiebelen)
- BRUNO: (tot Cindy en Mia) Dan komt er ook nog "doodslag" bij, dat wordt minstens 30 jaar bak...!
- ALAIN: (geeft de pistachenoten terug) Hier, ik moet ze niet meer hebben.
- HILDE: Waarom laat ge Leonie zoveel trappisten drinken?
- MIA: Omdat het haar laatste wens was...
- CINDY: (vervolgt) ...en omdat ze vandaag niet wou gevierd worden met heel die geforceerde troelala hier...!
- MIA: Leonie heeft op het terras heel haar leven verteld aan ons. Het was een kranige vrouw want ze heeft heel wat meegemaakt.
- HILDE: 6 trappisten is wel iets teveel voor een 100-jarige hé.
- MIA: Heel dat systeem hier van mensen verzorgen is dikke truuut...! Er wordt hier met geen enkele patiënt rekening gehouden. En als ze dan nog iemand aanwerven zoals die onnozelaar van een Bruno hier dan kan dat inderdaad al eens uit de hand lopen...!
- BRUNO: Ja, schuif de schuld maar weer in MIJN schoenen.
- ALAIN: (tot de andere patiënten) Kom, wij zullen hem wel eens een lesje leren.
- (Samen met Cindy en Mia sluiten de patiënten Bruno op in de keuken. De deur wordt gebarricadeerd)
- HILDE: Ge doet met hem wat ge wilt, maar vang geen vodden aan, hé mannekes...! En ik heb niks gezien hé. (gaat er vandoor)
- BRUNO: (roept OFF) Laat mij hier uit...! Ik ga u allemaal aanklagen voor gijzeling...!
- ALAIN: Voor mijn part moogt gij daar een hele week blijven zitten.
- MEDAAR: Nee, een heel maand...!
- RENEEKE: Voor mij een heel jaar...!
- SOFIE: (wiebelt met haar lichaam en steekt haar wijsvinger in haar mond bij de lege fauteuil van Leonie, streelt over haar gouden kettinkje) Nu zal ik het gouden kettinkje van Moeke lang mogen dragen.

MIA: Leonie heeft nog een bloem meegegeven voor u. (steekt een paarse aster in het gehaakt mutsje van Sofie)

ALAIN: (trieste afroep door z'n megafoon) Beste reizigers, de sprinter van Brussel-Noord zou normaal arriveren om 10.49h op spoor 11. Helaas zal de trein nooit meer rijden want de trein is ontspoord...! (teleurgesteld) Hoe kan ik nu een fatsoenlijke afroep doen zonder die stationpet op mijne kop...! Niemand verstaat mij...!

(Medaar doet z'n dwangneurose, maar nu in omgekeerde volgorde. Vuilbak verschuiven, twee keer op het dressoir tikken, op één been op een vloertegel staan vóór de TV, de drie deuren aanraken)

RENEEKE: Medaar, zijt gij niet mis? Ge doet het omgekeerd nu...?

MEDAAR: Ja, ik ga de tijd terugdraaien dan kan Leonie terugkomen...! Als ik dat héél snel kan doen dan moet dat lukken volgens Albert Einstein.

MIA: En wat hebben de patiënten ondertussen gemaakt voor de verjaardag van Leonie?

(Men haalt de spullen uit het dressoir. Alain legt z'n houten treintje in de lege fauteuil, Reneeke volgt met een verjaardagskroon. Sofie legt er haar speelgoedhondje in en daarna een boeketje van papieren bloemen)

SOFIE: Dat boeketje bloemen heeft den Theo gemaakt.

MIA: (tot Medaar) En wat hebt gij gemaakt voor Leonie?

MEDAAR: Een mooi liedje. Ik zal het eens zingen voor haar. (zingt traag en aarzelend) "Lang zal ze..., zal ze leven, lang zal..." (maar krijgt dan de krop in de keel en pinkt een traan weg, krijgt van iedereen een troostend schouderklopje en begint uiteindelijk te wenen)

RENEEKE: Niet wenen, Medaar. Seffens begin ik ook te wenen hé.

CINDY: Wees blij, Leonie is gelukkig gestorven. Ze had deze morgen nog een mooie glimlach op haar gelaat.

(We horen op de achtergrond plots de doodsklokken van de kerk)

ALAIN: (verbaasd) Die klokken slaan zo raar nu...?

RENEEKE: En het is nog geen 11.00h...! Hoe kan dat...?

MIA: Dat zijn de doodsklokken voor Leonie.

(Reneeke wil weer bewegen op het ritme van de klokken, maar als ze merkt dat de rest niet meedoet houdt ze op)

SOFIE: (bij het raam) Daar staat een combi van de politie op de parking.

CINDY: Dat zal voor ons zijn.

MIA: Sorry mannekes, Cindy en ik moeten er vandoor nu.

CINDY: En nogmaals, sorry voor Leonie hé. Troost u, gisteravond was zij héél gelukkig.

ALAIN: We zijn blij dat haar laatste wens is uitgekomen.

SOFIE: Maar ons Celleke en ik zullen Moeke enorm missen, MIJN Moeke...!

(Hilde komt binnen)

HILDE: (tot Mia en Cindy) Kunt ge efkes naar de hal komen? De politie wil u spreken. (af)

(De patiënten nemen afscheid en omhelzen Cindy en Mia nog. Cindy en Mia gaan er daarna vandoor)

ALAIN: En nu zullen we eens beginnen aan het èchte werk. (luid) Wie heeft mijn stationpet afgepakt...?

SOFIE: Den Bruno...!

ALAIN: En waar zijn onze toetjes van eergisteren...?

MEDAAR: In onze frigo...!

ALAIN: En wie zit daar opgesloten in onze keuken...?

RENEEKE: Den Bruno...!

ALAIN: Als den Bruno toch zo graag onze toetjes steelt dan zal hij die nu allemaal mogen opeten, in ene keer...! We duwen ze allemaal in z'n strot tot ze er langs z'n oren uitkomen...! Haal hem maar uit de keuken...!

(Men haalt Bruno en de yoghurtpotjes en een trechter uit de keuken. Men duwt Bruno met z'n rug op tafel, men stopt de trechter in z'n mond en de inhoud van alle yoghurtpotjes wordt door de trechter gepropt. Bruno spartelt tegen)

ALAIN: (luid) En wat gaan we nu met den Bruno doen...?

SOFIE: Van de trap naar beneden gooien, dan ligt hij direct buiten...!

ALAIN: (tot Bruno) Maar hij moet eerst zeggen waar mijn stationpet is.

BRUNO: (met de mond vol) Op mijn bureau.

ALAIN: Kom mannekes, we gaan den Bruno leren vliegen...!

(Op de achtergrond horen we plots een stukje jingle van een ijskar)

RENEEKE: Luister eens...! Vanwaar komt dat geluid...?

MEDAAR: Van op de parking.

RENEEKE: (kijkt door het raam, dan plots enthousiast) Dat is een UFO..., hoera, ze zijn er eindelijk. De aliens zijn geland. (als de bliksem af)

ALAIN: (als Medaar door het raam kijkt) Dat kan toch geen UFO zijn...?

MEDAAR: Nee, het is de crème-car.

(De weerspannige Bruno wordt door de patiënten met veel moeite naar buiten begeleid)

DOEK